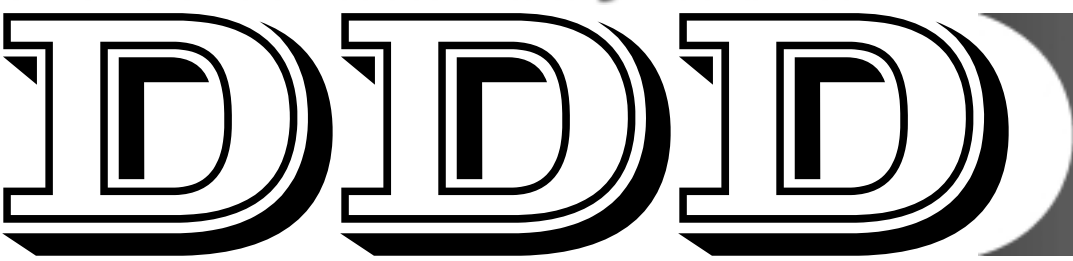

Nevienam mēs Latviju nedodam

www.latvians.lv/nmln

DEOKUPĀCIJA
DEKOLONIZĀCIJA
DEBOĻŠEVIZĀCIJA

2003. gada
15. – 29. maijs

cena: Ls 0,20
Nr. 10 (32)

LATVIJAS NACIONĀLĀS FRONTE UN APGĀDA “VIEDA” INFORMATĪVAIS BIĻETENS

LATVIETI, LASI PATS UN DOD
LASĪT ARĪ CITIEM!
PIEPRASĪET
laikrakstu *DDD*
kioskā pie
Brīvības pieminekļa
Iepriekš iznākušos numurus
visērtāk varat iegādāties
RĒRIHA GRĀMATNĪCĀS
Rīgā, Čaka ielā 26 un
Čaka ielā 50

Ja *NB Loģistika* pagarinās līgumu, tad šis
laikraksta *DDD* numurs Preses apvienības
kioskos visā Latvijā būs ar nedēļas novēlošanos.
Visi turpmākie numuri būs nopērkami,
kā jau ierasts – katru otro ceturtdienu.

TĒVZEMES MEŽI

Skumji šalc manas Tēvzemes meži,
Staltās egles tik drūmi pūš,–
Sūnu takas bradā vēl sveši,–
Tiek samīts pat sila zvaniņa mūžs.

Takas malā vai zaļajā dzelmē,
Kur vien okupants kāju sper,
Tiek drazots un piespļauts svētajā zemē,
Baltais bērzs saknēm veldzi kur tver.

Kur Latvijas priedes šalc Tēvijai slavu,
Egles kur svinīgi debesīs trauc,
Okupants izgāž tur “miskasti” savu,–
Tam svēts nav nekas, bet mēslu ir daudz.

Ai, skumji šalcošie Tēvzemes meži!
Ai, mūsu sentēvu mantojums!
Jūs pašmāju kangari posta un sveši,
Un negausībā tie nesamulst.

Vai latvietis iet vairs ar paceltu galvu?
Vai redz viņš putnu, kas brīvei dzied?
Ja pieņem naidnieka pasviesto kaulu,
Un okupantu jūgā vēl iet?

Steidzīte Freiberga

MĒS + PASAULE = TIESĪBAS?..

SARUNA AR POLITOLOGU UN JURISTU, BIJUŠO AIZSARDZĪBAS MINISTRU *TĀLAVU JUNDZI*

– Latvijas Juristu biedrības prezidijs pirms balsojuma par Latvijas atbalstu Irākas karam publicēja paziņojumu, kurā pauda izteikti noliedzīgu attieksmi pret šī kara uzsākšanu. Kāpēc šāda reakcija no juristu puses, kas pamudināja jūs rakstīt paziņojumu?

– Latvijas Juristu biedrība uzsvēra tieši šo precedenta radīšanas momentu. Politologi un starptautisko attiecību teorijas zinātnieki ir atzinuši, ka mazām valstiņām, kurām nav varas, vienīgais ierocis ir apelēšana pie, šīnī gadījumā, starptautisko tiesību normām. Spēcīgās lielvalstis savas problēmas var atrisināt ar spēka un ekonomikas ietekmi, bet mazām valstiņām vissvarīgāk ir, lai starptautiskie tiesību akti ne tikai būtu, bet arī, lai tie tiktu īstenoti un netiktu pieļauti to pārkāpumi.

Jāsaka, šis ir ļoti bēdīgs precedents, kas sagrauj ļoti svarīgus pamatprincipus. Nav noslēpums, ka tāpat kā Latvijā, kur ik uz soļa ir likumu pārkāpumi, arī pasaulē tā notiek. Starptautiskās normas ir pārkāptas visu laiku, jau kopš tās pieņemtas. Taču šobrīd runa ir par globāliem pārkāpumiem un par svarīgu

“Ir jāspiež uz valdību, politiķiem, organizācijām un jāsaka: *Kas jūs esat, ja nerūpējaties par problēmām, no kurām ir atkarīga mūsu nākotne?*”

rais bruņojums. Teorētiski bijām pasludināti par brīviem, bet faktiski mūs atstāja agresora ielenkumā bez iespējām sevi aizstāvēt.

– Jā. Es tik tiešām biju šo sarunu loceklis līdz 1993.gada

da vasarai. Kad 1994.gada aprīlī komisija jau citā sastāvā noveda līgumu līdz parakstīšanai, ko Guntis Ulmanis arī izdarīja, tad gan es, gan Tautas fronte ļoti krasi, kategoriski un skaļi agitējām pret šo līgumu.

Ari šodien Rietumus, kuriem kā vienmēr ir vajadzīgs miers un stabilitāte, neinteresē mūsu problēmas. Jo vairāk, ja iesaistīta ir lielā Krievija ar tās kodolieročiem. Nu kas tur tādas par mazām Baltijas valstiņām?! Knapi uz kartes var saredzēt! Nu ko viņi tur plēšas? Krievija viņiem tur kaut kopiedāvā, vai tas ir izdevīgi – nevienu taču tas Rietumos neinteresēja un neinteresē arī tagad. Galvenais, lai būtu miers, stabilitāte, turklāt – iespējami ātrāk.

Runājot par to līgumu par Krievijas karaspēka izvešanu, te, tāpat kā daudzos citos jautājumos, kārtējo reizi Latvija negribēja saglabāt savu mugurkaulu! Noteikti varēja “izsist cauri” daudz lielākus ieguvumus no šī līguma! Kaut vai ieročus atstāt Latvijas armijai – bruņojumu, aprikojumu – ņemot vērā, ka 1940.gadā Padomju Savienība savāca visu Latvijas bruņoto aprikojumu līdz pat pēdējai karotei. Tas ārkārtīgi bija vajadzīgs! Bet ne! Nekas netika izdarīts!

– Kāpēc?

– Nebija Latvijai mugurkaula un pietiekami atbildīgu politiku. Tā ir vienīgā atbilde.

– Vai mēs to varam vēl tiesiski labot?

– Tas ir tikpat kā nereāli. Jo starptautiskā līmenī mums no lielā pasaules varas pīrāga ir tikai tāds mikroskopskisks gabaliņš. Un pasaulē, tāpat kā cilvēku sabiedrībā, pamatā jautājumus risina ar varas palīdzību, bet mēs ar šo savu mazo kriptatiņu varas pīrāgā diemžēl tos lielos nekā nevaram ietekmēt.

► 4. lpp.

PADOMJU OKUPANTU
9.MAIJA DZĪRES RĪGĀ

9.maijs šogad bija skaista un saulaina diena, tādēļ okupanti, kā arī dažādu paaudžu kolonisti, visu dienu straumēm vien plūda uz Pārdaugavas monstru, jeb kā viņi paši uzskata – uz pieminekli Rīgas atbrīvotājiem no fašisma. Ielas ap monumentu bija pieblīvētas ar automašīnām un vairāki tūkstoši krievvalodīgo piedalījās dažādos pasākumos, kurus par godu 9. maijam bija sarīkojusi “PCTVL” un partija “Līdztiesība”.

Ari laikraksta “DDD” žurnālistes devās uz pasākumu, lai pāvērotu okupantu dzīres vēl kolonizētās Latvijas galvaspilsētā Rīgā. Jā, Rīga tika atbrīvota no vācu fašistiem, taču to vietā palikušie sarkanie lielkrievu fašisti “atbrīvoja” pilsētu arī no latviešiem, padarot tos par minoritāti savas valsts galvaspilsētā. Un kaut arī runās okupanti cenšas pasniegt sevi kā apspiestu mazākumu, viss 9.maija pasākums un varas pārstāvju attieksme pret to liecināja par pretējo – viņi šeit jūtas lieliski un atļaujas darīt visu, kas vien ienāk prātā. Atšķirībā no latviešiem, ku-

tik grūtajās dienās – pati mā-tuška Krievija un tagad arī Eiropas Savienība vienotā korī dzied, lai latvieši pārtrauc ap-

ri klusiņām savus karavīrus 16.martā atceras kapos noslēpušies un samierinoties ar Rīgas domes aizliegumu doties gājienā pa pilsētas ielām.

Un kā gan okupantiem nejusties droši un pārliecināti šajās

spiest un diskriminēt “nabaga krievvalodīgo minoritāti”, “aizmirstot”, ka šie krievvalodīgie ir koloniālās politikas īstenošanas ierocis, kas ar nolūku apspiest un rusificēt latviešu tautu, ieplūdināti Latvijā, un līdz

pat šim brīdim nav “atplūdināti” atpakaļ uz Krieviju, radot “sastrēgumus” Latvijā un latviešu tautas attīstībā.

Protams, 9.maija pasākumā visas runas notika tikai un vienīgi krievu valodā, ignorējot likumu, ka publiskos pasākumos Latvijā jānodrošina tulkojums valsts valodā. Tieši tāpat visapkārt varēja redzēt ar likumu aizliegto PSRS simboliku un padomju armijas formās tērptus cilvēkus. Bet tā kā krievi, atšķirībā no latviešiem, šo personu aizturēšanas gadījumā sarīkotu grautiņu, policijas pārstāvji neiejaucās un pat nemēģināja pieļietot pret okupantiem 2002. gada 16.martā praktizēto latviešu aizturēšanas metodi, vienkārši grābjot ciet un vedot uz Drošības policiju tikai tādēļ, ka viņi tērpušies “neīstajās” formās, vai gluži vienkārši izdomājot dažādus absurds ieganstus.

► 8. lpp.

TIKAI AIZSARGI VARĒTU IEVIEŠT KĀRTĪBU VALSTĪ

Aivars GARDA
*Latvijas Nacionālās
frontes priekšsēdētājs*

Kārlis Gričkus-Gričkis, Jūras aizsargs, avizē “Latvietis Latvijā” (8. – 14.maijs) raksta, ka, lai kaut ko paveiktu, visām nacionālajām organizācijām būtu jāapvienojas. Tomēr es gribu atbildēt, ka ar apvienošanās vien nekas nebūs līdzēts.

Nacionālo organizāciju, kas vēlas Latvijas dekolonizāciju, nav daudz. Cik man zināms, tādas ir Latvijas Nacionālā fronte, fonds “Latvietis” un Latviešu partija. Klubs-415 ietur nenoteiktu pozīciju šajā jautājumā, tieši tāpat arī “Visu Latvijai”. Tādēļ tāpat vien apvienoties nacionālām organizācijām nav jēgas. Kā liecība maniem secinājumiem ir kādreizējās divas Daugavas Vanagu organizācijas – ja nemaldos, Latvijas un Nacionālie Daugavas Vanagi. Arī tad daudzi teica, ka tiem noteikti ir jāapvienojas. Arī Visvaldis Lācis vienu gadu bija ievēlēts par Nacionālo Daugavas Vanagu priekšsēdētāju un visu šo laiku veltīgi mēģināja apvienoties. Kaut arī vēlāk tas ievēlēts par Nacionālo Daugavas Vanagu priekšsēdētāju un visu šo laiku veltīgi mēģināja apvienoties. Kaut arī vēlāk tas ievēlēts par Nacionālo Daugavas Vanagu priekšsēdētāju un visu šo laiku veltīgi mēģināja apvienoties. Kaut arī vēlāk tas ievēlēts par Nacionālo Daugavas Vanagu priekšsēdētāju un visu šo laiku veltīgi mēģināja apvienoties. Kaut arī vēlāk tas ievēlēts par Nacionālo Daugavas Vanagu priekšsēdētāju un visu šo laiku veltīgi mēģināja apvienoties.

Nekādā gadījumā nedomā, jāt Kārli Gričkus-Grički, gribu teikt, ka ir daudz demagogu, kuri visu laiku pasviež šādu apvienošanās ideju. To ierosina patiesas vienotības pretinieki, kuri paši smejas par tiem, kas bezjēdzīgi mēģina apvienoties. Daudzas organizācijas, viņu sakūdītas, mēģina apvienoties, ne par ko citu nedomājot, koncentrējot tikai šim procesam visu savu enerģiju un laiku. Bet tā arī neviens īsti nesaprot, kādam mērķim viņi visi vienojas. Piemēram, Daugavas Vanagu gadījumā ne vienai, ne otrai organizācijai nebija vēlēšanās atbrīvot Latviju no okupantiem. Ja tas būtu bijis, nebūtu grūti panākt vienotību darbībā. Es uzskatu, ka katra organizācija var droši darboties savu statūtu ietvaros, un nav vienai ar otru organizatoriski jāapvienojas, lai cīnītos par kopīgu mērķi. Nav taisnība, ka apvienoties nacionāliem

spēkiem traucē vadītāju ambīcijas.

Ja tagad visas nacionālās organizācijas apvienotos, nekas labs nesanāktu. Ja kāds domā, ka tādā gadījumā vēlēšanās mēs visi kopā iegūtu vairāk balsu, viņš stipri alojas. Tā var naivi iedomāties tikai tie, kas nezina vēlēšanu sistēmu, jo tās nekaunīgā veidā tiek viltotas. Lai viņi padomā paši: ja viņu rokās būtu tāda politiskā un ekonomiskā vara, kāda ir pasaulē valdošajam lielkapitālam un tiem melnajiem spēkiem, kas aiz tā stāv, – vai viņi ļautu iespraukties valdības tādējiem spēkiem, kas ir pret viņu iedibināto sistēmu? Bet mēs, pasludinot Latvijas dekolonizācijas nepieciešamību, esam nostājušies pret šo melno ložu iedibināto kārtību, kurā ir noteikts: “Nekādas dekolonizācijas! Nav svarīgi, vai latviešu tauta saglabājas, vai nē, jo dzīvei jānoris ārēji mierīgi, lai nekas netraucētu mums, gudrajiem, tirgoties un iekasēt naudu no lētticīgajiem. Mums vajadzīgs pūlis, nevis tauta!”

Sajā situācijā risinājums ir Ceturtā Atmoda, kurai nepieciešami gudri, domājoši un drosmīgi cilvēki. Tas nozīmē, ka vispirms ir jāizglīto tauta. Šobrīd tie, kuriem būtu pienākums modināt latviešu tautu Ceturtajai Atmodai – tā saucamā radošā inteliģence – to nedara. Iemesls ir ļoti vienkāršs – šoreiz ir nepieciešams ziedoties tautas labā, nevis, kā Trešajā Atmodā, šie inteliģenti ar Tautas frontes palīdzību kalpoja čekai un “naudas maisiem”, tādā veidā gūstot labumu arī sev. Tāpēc katram latviešu patriotam jāizglīto savi nohipnotizētie tautieši, ka uz vēlēšanām cerēt ir absurdi. Viens no galvenajiem iemesliem, kāpēc arī mēs piedalījāmies 8.Saeimas vēlēšanās bija tas, ka vairākums latviešu uzskata – ja jau tu nepiedalies vēlēšanās, tad jau tu negribi neko darīt, strādāt, bet gan tikai tukši plāpāt. Tas tāpēc, ka ir naiva ticība vēlēšanu sistēmai. Tāpēc mēs saviem tautiešiem parādījām, ka gribam strādāt, bet tā strādāt, kā piedāvā sistēma, nav jēgas. Atmodas laikā ir jāiznāc ielās simtiem tūkstošiem cilvēku, jāapliecina tautas griba, ieceļot par valsts vadītājiem un parlamenta locekļiem tikai godīgus cilvēkus, kuri rūpēsies par savu tautu, nevis kalpos lielkapitāla interesēm. Iespējams ir arī otrs ceļš – ja tautā ir nobriedusi revolūcionāra situācija, un tauta, novesta galējā izmisumā, pati saceļas un kļūst praktiski nevadāma. Revolūcija vienmēr ir asiņaina. Atcerēsimies franču revolūciju, kad tika ieņemta Bastilija un nocirstas karalim, karalienei un pārējiem aristokrātiem galvas. Protams, ka šo ceļu mēs negribam izvēlēties. Mēs vēlamies mierīgā, Atmodas veidā jeb *samtainā revolūcijā*, kā to izdarīja Vaclavs Havels Čehoslovākijā, atjaunot Latvijā taisnīgumu. Tā kā ir tagad – garīgs pagrimums, ātra sabiedrības trūdēšana – ir sliktāk par jebkuru revolūciju. Ja tauta necelsies ne Atmodai, ne revolūcijai, **tik un tā viss pa vecam nepaliks.** Tad būs jāpie dzīvo visdrausmīgākais – smagas kataklizmas, kurās aizies bojā ļoti daudz cilvēku.

Situācija Latvijā, tāpat kā visā pasaulē ir ļoti nopietna. Sajā avīzes numurā ir publicēta deputāta **Jāņa Lagzdīņa** un Līgas Muzikantes saruna par Latvijas dekolonizāciju. Cienot **Lagzdīņa** kunga uzskatus par šā paša svarīgākā mūsu tautas uzdevuma atrisināšanu ar okupantu latviskošanas palīdzību, iemācot viņiem runāt latviski, apmeklēt latviešu kultūras pasākumus un lasīt latviešu avīzes, tomēr vēlos nedaudz komentēt. PSRS laikā mēs visi bijām iemācījušies krievu valodu, pārzinājām krievu kultūras aktualitātes, skatījāmies televīziju krievu valodā utt. Vai mēs bijām krieviskoti? Nē, latvieši visu laiku gribēja atdalīties, mēs taču neieimilējām šo krieviskošanu! Tikai atsevišķus latviešu izdzimtenus rusifikācijas process skāra, padarot viņus par mankurtiem. Pat armijā, skaļi zvērot aizstāvēt Padomju Savienību, mēs klusībā domājām un pie sevis solījāmies aizstāvēt latviešu zemi. Tādēļ varam izdarīt analogus secinājumus, ka ir ārkārtīgi mazs skaits okupantu, kas gribētu palikt par latviešiem. Bet mēs varam sadzīvot tikai ar tādējiem, kuri pilnībā apzinās, ka Latvija ir latviešu, nevis divkopleņu valsts, kur izglītība ir tikai latviešu valodā, kur valstiski attīstās tikai latviešu kultūra. Mēs varam latviskot tikai tādus atsevišķus okupantus, kuri vēlas pēc kādam trim paudzēm asimilēties ar latviešiem. Bet tiem, kuri grib palikt par krieviem, tādā saglabāt Latvijā otru kopieņu, ir jābrauc prom. Ja krievu būtu tik daudz, kā līdz karam – 10%, tad viņi mums īpašus draudus neradītu.

“Mēs, pasludinot Latvijas dekolonizācijas nepieciešamību, esam nostājušies pret šo MELNO LOŽU iedibināto kārtību, kurā ir noteikts: “Nekādas dekolonizācijas! Nav svarīgi, vai latviešu tauta saglabājas, vai nē, jo dzīvei jānoris ārēji mierīgi, lai nekas netraucētu mums, gudrajiem, tirgoties un iekasēt naudu no lētticīgajiem. Mums vajadzīgs pūlis, nevis tauta!””

niju savos “peļu” slazdos, kur tiek solīts siers par brīvu.

Kaut arī pat tas ir bīstami, jo, kā raksta vēsturnieks Visvaldis Lācis, agri vai vēl lielas tautas pārstāvji, kas dzīvo kaimiņos savai etniskajai dzimtenei, gribēs ar to apvienoties. Mazām tautām, kas dzīvo blakus lielajām, valsts politikai un ideoloģijai obligāti ir jābūt **veselīgam nacionālismam**, kas nevērs agresiju pret citām tautām viņu etniskajās teritorijās, **BET AIZSARGĀ SAVU TAUTU SAVĀ ZEMĒ AR LIELU BARDZĪBU.**”

un legionāru formas, ejiet droši pie Brīvības pieminekļa 16.martā! Lai tikai kāds pamēģina jums traucēt svētkus, uzsūtīsim tādējiem Drošības policiju, kura ar gumijas pipkām noslānīs viņus! Mums neinteresē, ko tie Rietumu un Austrumu idioti par mums saka; kas nesaprot, ka legionāri ir brīvības cīnītāji, lai iet sēnes laistīt!” Šādu eksperimentu varētu izdarīt Jānis Lagzdīns ar visas Tautas partijas frakcijas atbalstu, vai kāds cits deputāts, uzrunājot tautu no Saeimas tribīnes. Pēc tam pārbaudīsim rezultātus. Vai tad latvieši nekļūs drosmīgi? Vai šādā gadījumā legionāri neies organizēti formās pie Brīvības pieminekļa? Esmu pilnīgi pārliecināts, ka būs pilns laukums ar latviešiem, un visiem būs pacelts brīvības gars un pašapziņa. Es negribu noniecināt latviešus, ka mēs būtu glēvāki par okupantiem. Latviešu drosme tiek apzināti dzēsta. Atšķirībā no okupantiem, latviešus neaizstāv valsts politika. Vienīgā izeja mūsu tautai ir pašai organizēties. Es dziļi nosodu pilnīgi nederīgos valsts vadītājus par nodevību pret savu tautu; valdības, prezidentes un Saeimas noziegums ir milzīgs, it kā mīļā

vieta, šīs zemes likumīgo saimnieku!!! Lūk, tāda ir realitāte! Tāpēc arī es esmu reālpolitiķis, nevis sapņotājs. Līdzīgi arī ekonomikā tiek ziņots, ka sasniegumi ejot uz augšu, kaut gan reāli kļūstam arvien nabadzīgāki. Politiski šādos gadījumos saka: “Tauta jau vēl nespēj saskatīt tos labumus, kurus aplicina **rādītāji.**” Šāda propaganda bija jau visu PSRS laiku. Arī tagad saka, ka viss iet uz augšu, ka **sistēma** ir laba, eksistē tikai dažī trūkumi, kas jānovērš. Es nevaru raudzīties optimistiski uz Saeimas un valdības politiku, jo nekas pa šiem gadiem nav ticis izdarīts. Padomāsim, kāpēc okupanti ir tik nekaunīgi? Pat Drošības un valsts policija baidījās viņus aizturēt 9.maija dzirēs pie Uzvaras pieminekļa, jo, kā izteicās paši policisti, krievvalodīgie, atšķirībā no latviešiem, esot ļoti saliedēti. Bet vai tiešām latvieši savā zemē ir tādi vārguļi? Tā gluži nav. Pirmkārt, arī okupanti nav drosmīgi, bet gan rej kā bailīgi suņi, nikni zobus atņirguši. Otrkārt, viņus nemitīgi aizsargā, iedrošina un kūda visaugstākajos līmeņos – Krievijas valdība caur savu vēstniecību, valsts prezidentu, ministru prezidentus, Saeima, Rīgas dome, kur ir vesela okupantus aktīvi iedrošinaša frakcija, lielkrievu fašistiskā prese. Bet kurš iedrošina un aizstāv latviešus? Vai kāds deputāts pa šiem gadiem publiski par radio un TV ir pateicis: “Vēlciat Aizsargu

“Mazām tautām, kas dzīvo blakus lielajām, valsts politikai un ideoloģijai obligāti ir jābūt **VESELĪGAM NACIONĀLISMAM**, kas nevērs agresiju pret citām tautām viņu etniskajās teritorijās, **BET AIZSARGĀ SAVU TAUTU SAVĀ ZEMĒ AR LIELU BARDZĪBU.**”

Deputāts **Lagzdīns** sarunā ar Līgu Muzikanti esot minējis faktus, kas aplicina, ka arvien vairāk okupantu bērnu iet latviešu skolās un tiek reģistrēti kā latvieši. Es šiem **rādītājiem**, kurus sniedz dažādas statistikas pārvaldes, neticu, jo **reālā dzīve** liecina par pretējo. Es nevaru būt tāds optimists, kāds ir Lagzdīņa kungs. Varbūt, strādājot Saeimā un apgrozoties latviskā vidē, paši deputāti nejut okupantu klātbūtni, bet mans darbs atrodas Lubānas ielā, Krasta masīvā, mājā, kurā no 36 dzīvokļiem tikai četros dzīvo latvieši, un visur ir jādzird tikai krievu valoda, kur okupanti spridzina mūsu kantora durvis, bieži tās apraksta – “Garda – fašists”, un tamlīdzīgi. Un to šie lielkrievu fašisti atļaujas darīt pret mani – lat

miera labad pieļaujot okupantu palikšanu un vēl uzdzīvošanu Latvijā. **Vaira Viķe-Freiberga**, viesojoties Daugavpilī, sacīja: “Visa mana prezidēšana ir liels sasniegums Latvijai, un diez vai atradīšies kāds sekotājs pēc manis, kurš varēs mani šajā ziņā pārspēt!” Jāsaka, kaut arī “lielība naudu nemaksā”, šeit viņai tiešām ir taisnība, jo viņa jau ir pārspējusi gan **Augustu Kirhenšteinu**, gan arī **Kaupo** – lielo līvu tautas kangaru. Diez vai vēl kāds valsts vadītājs var tā **sariebt** savai tautai. Protams, arī **Guntis Ulmanis** šajā ziņā diezgan daudz sadarīja. Visa šī nodevība, kuru veic mūsu valsts politiki, nerealizējot deokupāciju un dekolonizāciju, parakstot neizdevīgus līgumus, agītējot par iestāšanos Eiropas Savienībā utt., kādreiz būs jātiesā. Laiks rādis, vai tā būs tiesa ar reālu cietumsodu, bet aizslaucīšana vēstures mēslainē viņiem jau ir garantēta. Kosmiskais likums vienmēr nosaka atmaksu par noziegumu, jo citādi nebūtu Taisnīguma. Kosmiskais likums, protams, neparedz atreibību, bet gan taisnīgas sekas – balvu vai sodu – katrai darbībai.

Ceru, ka avīze **DDD** turpinās aicināt uz sarunām sabiedrībā populāras personas, lai uzzinātu viņu attieksmi pret pašu galveno – par Latvijas atbrīvošanu no okupantiem. Pirms publicēšanas es iepazīšos arī ar **Tālava Jundža** sarunu ar Ilzi Liepu. Man ir prieks, ka viņš, bijušais Aizsardzības ministrs un viens no Tautas frontes līderiem, pasaka, ka Latvijas dekolonizācija ir **vienīgā** iespēja. Tā mēs atrodam savus domubiedrus. Es domāju, ka arī **Jānis Lagzdīns** patiesībā ir mūsu domubiedrs, tikai varbūt viņš uzskata, ka šobrīd iepemamais amats neļauj tik atklāti un tieši izteikties, kā to darām mēs.

Atgriežoties pie Kārļa Gričkus-Grička raksta avīzē “Latvietis Latvijā”, gribu uzsvērt, ka Latvijas Aizsargu organizācijai ir jākļūst ļoti spēcīgai, citādi tai nav jēgas. Mēs, Latvijas Nacionālajā frontē esošie aizsargi, esam deklarējuši, ka mums neinteresē Aizsargu organizācijas, kas nodarbojas ar “tamborēšanu”, tukšu spriedēšanu. Latviešiem ir nepieciešama Aizsargu organizācija, kas ievieš kārtību valstī. 9.maija notikumi pie okupantu Uzvaras pieminekļa pierādīja, ka valsts vara, policija netiek un negrib tikt galā ar okupantiem. Jāatceras, ka tāda veida organizācijai vispirms **masveidīgi** jāizaug no “apakšas”, tikai tad kangaru-pederastu režīms to būs spiests atzīt. Esmu pilnīgi pārliecināts, ka, ja tiktu dots uzdevums zemessargiem un aizsargiem ieviest kārtību, tas tiktu izpildīts. Neviens **lielkrievu fašists** neuzdrošinātos pat iepikstēties. Protams, jāreķinās, ka sākumā šie **fašisti** izrādītu pretestību aizsargiem, un būtu konflikts. Bet, piedodiet un atvainojiet, varbūt tad policijai jāpātrauc ķert zagļus, laupītājus, slepkavas, kaušļus, jo nav noslēpums, ka tie izrāda brupotu pretestību, tie var iešaut, iedurt vai vismaz uzstīt zilu aci policistiem. Tāpēc vienīgā iespēja savaldīt šos **lielkrievu fašistus** ir latviešiem beidzot pašiem parādīt stingru mugurkaulu. Mēs to varam. ♡

Atgriežoties pie Kārļa Gričkus-Grička raksta avīzē “Latvietis Latvijā”, gribu uzsvērt, ka Latvijas Aizsargu organizācijai ir jākļūst ļoti spēcīgai, citādi tai nav jēgas. Mēs, Latvijas Nacionālajā frontē esošie aizsargi, esam deklarējuši, ka mums neinteresē Aizsargu organizācijas, kas nodarbojas ar “tamborēšanu”, tukšu spriedēšanu. Latviešiem ir nepieciešama Aizsargu organizācija, kas ievieš kārtību valstī. 9.maija notikumi pie okupantu Uzvaras pieminekļa pierādīja, ka valsts vara, policija netiek un negrib tikt galā ar okupantiem. Jāatceras, ka tāda veida organizācijai vispirms **masveidīgi** jāizaug no “apakšas”, tikai tad kangaru-pederastu režīms to būs spiests atzīt. Esmu pilnīgi pārliecināts, ka, ja tiktu dots uzdevums zemessargiem un aizsargiem ieviest kārtību, tas tiktu izpildīts. Neviens **lielkrievu fašists** neuzdrošinātos pat iepikstēties. Protams, jāreķinās, ka sākumā šie **fašisti** izrādītu pretestību aizsargiem, un būtu konflikts. Bet, piedodiet un atvainojiet, varbūt tad policijai jāpātrauc ķert zagļus, laupītājus, slepkavas, kaušļus, jo nav noslēpums, ka tie izrāda brupotu pretestību, tie var iešaut, iedurt vai vismaz uzstīt zilu aci policistiem. Tāpēc vienīgā iespēja savaldīt šos **lielkrievu fašistus** ir latviešiem beidzot pašiem parādīt stingru mugurkaulu. Mēs to varam. ♡

Laikraksts **DDD** Reg.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2003
Tirāža 5 000 cena 0,20 apjoms 2 x A 2
Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE** (Reg.Nr. LV 40008033014)
Norēķinu kods: Hipotēku un zemes banka;
Konts: LVL – 1000-054029-001; USD – 1000-054029-002
Galvenā redaktore: **Līga Muzikante**
Redaktors vietniece: **Liene Apine**
Pasta adrese: **Lubānas iela 6, dz.4, Rīga LV-1019**
Interneta adrese: **www.latvians.lv/nmln**
E-pasts: **lnf@inbox.lv**
Iespēst: SIA “LAPA”, Valmieras tipogrāfija;
Valmierā, A. Upīša ielā 7
Ofsetiespiedums

CIONAS GUDRO PROTOKOLI

4. Turpinājums

Sākums iepriekšējos numuros

5.3. Kāpēc kristīgās valstis nevar vienoties

Vispārēja lētticīgo savienība mūs varētu uzvarēt. Bet no šīm briesmām mēs esam pasargāti, jo starp lētticīgajiem iesakņojusies nepārvarama šķelšanās. Divdesmit gadu simteņus mēs esam dedzīgi veicinājuši personiskos un tautu kontrastus, rasu un ticību naidu. Pateicoties šim apstāklim, neviena kristīga valsts neatradīs atbalstu, jo ikviena cita valsts domā, ka savienība pret mums tai nav izdevīga. Mēs esam stipri, ar mums jāreķinās! Patlaban pat visniecīgākā vienošanās starp valstīm netiek noslēgta bez mūsu slepenas līdzdalības šajā spēlē.

5.4. Gudrie – Dieva izredzētie

“Per me reges regnant – caur mani valda ķēniņi.” Pravieši mums ir mācījuši, ka mēs no paša Dieva esam izredzēti kundzībai pār visu pasauli. Dievs pats mums ir devis vajadzīgo apdāvinātību, lai mēs spētu veikt šo lielo uzdevumu. Pat tad, ja pretējā nometnē rastos gara varonis, kas ar mums ielaistos cīņā, viņam tomēr nāktos krist, jo jauniesācējs nevar mēroties spēkiem ar pieredzējušu karotāju. Cīņa starp mums būtu tik nežēlīga, kādu pasaule vēl nav pieredzējusi; gara varonis būtu arī nācis par vēlu.

5.5. Zelts – valsts mašīnas dzinējspēks

Visus valsts mašīnas riteņus dzen spēks, kas pilnīgi atrodas mūsu rokās,– zelts! Mūsu zinātnieku radītā tautsaimniecības mācība jau sen ir ierādījusi naudai augstāko vietu.

5.6. Tirdzniecības un amatu monopols

Lai varētu neierobežoti valdīt, kapitālam jāiekaro tirdzniecības un amatu monopols. Neredzamas rokas jau strādā, lai šo plānu īstenotu pasaulē. Šāda privilēģija dod rūpniekiem politisko varu, bet tā kalpo tautas aspiešanai. Patlaban ir svarīgāk tautas atbrūpot, nekā vest karā: svarīgāk ir izmantot uzliesmojušās kaislības mūsu labā, nekā tās dzēst; svarīgāk ir svešās domās ieiet un tās izmantot nekā šīs domas apkarot.

5.7. Mūsu šķeltnieciskās kritikas nozīme

Mūsu valdības galvenais uzdevums ir vājināt sabiedriskās domas pretestības spēku ar visu notikumu šķeltniecisko kritiku atradināt ļaudis no patstāvīgas domāšanas, kas varētu mums nākt par ļaunu, bet pastāvošos gara spēkus novirzīt uz tukšu runu kauju.

5.8. Runātāju tribīnas

Tautas un atsevišķas personas visos laikos vārdus ir uzskatījušas par darbiem; tās apmierinājās ar ārišķībām, neievērojot, vai sabiedriskajā dzīvē solījumiem seko arī to izpildīšana. Tādēļ tautai mēs sarīkosim izstādes, kur ar lielu daļrunību tiks izskaidrots, ko mēs vispārējā progresa labā esam darījuši.

5.9. Nogurdināšana ar skaistām runām

Mēs pārņemsim visu partiju un virzienu liberālo seju un

izvirzīsim runātājus, kuri runās tik ilgi, līdz būs nogurdinājuši cilvēkus ar savām skais-tajām runām un iedvesuši viņos šausmas no visu virzienu oratoriem.

5.10. Kā mēs valdām pār sabiedrisko domu

Lai pārvaldītu sabiedrisko domu, mums jāsēj šaubas un nesaskaņas, tajā pašā laikā mēs liekam izteikt dažādus pretrunīgus uzskatus, līdz to jūkli lētticīgie vairs neatrod izeju un nāk pie atzinuma, ka valsts tiesiskajos jautājumos vislabāk ir būt bez kādiem ieskatiem, jo tautai nav šajās lietās nepieciešamās kompetences, un ka tikai tas var šos jautājumus patiesi pārredzēt, kas pats tautu vada. Tas ir mūsu pirmais noslēpums!

Otrs mūsu lietas panākumiem ne mazāk svarīgs noslēpums ir tas, ka pēc iespējas jāvairo tautas kļūdas un trūkumi. Visas slīktās paražas, kaislības, visi sabiedriskās kon-taktēšanās noteikumi jānovied līdz galējībai, tā ka neviena no trākā haosa vairs nevar rast izeju un cilvēki cits citu vairs nesaprot. Tad mums būs viegli sēt nesaskaņas visās parti-jās, aizkavēt ikvienu spēku apvienojumu, kas mums vēl me-grib pakļauties, un jau pašā sākumā vājināt katru perso-nisko enerģiju, kura mūsu lietu kaut kā varētu traucēt.

5.11. Personiskās enerģijas nozīme

Nekas nav briesmīgāks par personības varu.

Ja personība ir apveltīta ar radošām gara spējām, tā var izdarīt vairāk nekā miljoniem savstarpēji sašķēlušos cilvēku. Tamdēļ lētticīgo sabiedrības audzināšana mums jāvirza tā, lai katra tāda uzdevuma priekšā, kas prasa enerģiju un izšķirību, tā bezcerīgā vājumā nolaistu rokas. Spriegums, ko izraisa darbības brīvība, no-vājina spēkus, tiklīdz tas sa-duras ar svešu brīvību. Tas ra-da smagas morāla rakstura sadursmes, vilšanos cerībās un neveiksmes.

5.12. Virskundzība

Ar visiem šiem līdzekļiem mēs lētticīgos tā nogur-dināsim, ka viņi būs spiesti mums piedāvāt pasaules kundzību. Pēc visas savas dispo-zīcijas mēs esam spējīgi visus pasaules valdības spēkus bez asas pārejas sevī uzsūkt un no-dibināt virskundzību. Taga-dējo valdnieku vietā mēs lik-sim šausmu tēlu, kas tiks no-saukts par virsvaldības admi-nistrāciju. Tā rokas kā spīles tiecspies visos virzienos un padaris sevi par tik varenu iestādi, ka visas tautas noliek-sies mūsu kundzības priekšā.

6. nodaļa

6.1.Lētticīgo labklājības atkarība no monopoliem

Ļoti ātri mēs nodrošināsim sev milzīgas monopoltiesības, kuras izslēgs jebkuru svešu konkurenci un kļūs mums par varenu bagātības avotu. No šiem monopoliem pat lielās bagātības būs atkarīgas tādā mērā, ka tās pazudīs pirmajā dienā pēc veco valdību lielā sabrukuma – tāpat kā valstu maksāt spējām un kredītspējām dāvātā uzticība (valsts kredīts). Es lūdzu še klātesošos tautsaimniekus šīs domas nozīmi pareizi novērtēt. Ar vi-siem līdzekļiem mums jāat-tīsta mūsu virskundzības va-

ra, tai jāparādās kā visu to aizstāvei un labdarei, kuri mums labprātīgi pakļaujas.

6.2. Aristokrātijai tiks nolaupīti zemes īpašumi

Aristokrātijā kā valsts vara tiek likvidēta. Šajā ziņā mums ar to vairs nav jāreķinās. Bet kā zemes īpašniece tā mums ir kaitīga tāpēc, ka, pateico-ties saviem eksistences avo-tiem, var palikt neatkarīga. Tādēļ ir svarīgi par katru ce-nu atņemt tai zemes īpašu-mus. Vislabākais līdzeklis, kā to izdarīt, ir paaugstināt no-dokļus uz zemi, lai zemes īpašnieki kristu parādos. Tas noturēs zemes īpašumus ab-solūtā atkarībā. Savu iedzim-to īpašību dēļ aristokrātijā ne-prot iztikt ar mazumu, tādēļ tai drīz jāaiziet bojā.

6.3. Tirdzniecība, amati un spekulācija

Tajā pašā laikā tirdzniecība un amati mums pa-stiprināti jāatbalsta un visiem spēkiem jāveicina spekulācija. Tā mums kalpo kā pretstats pieaugošajai rūpniecības va-rai. Ja nebūtu spekulācijas, in-dustrija palielinātu pilsonis-ko kapitālu un paceltu lauk-saimniecību, tādā kārtā atsva-binot zemes īpašumus no pa-rādu verdzības zemes ban-kām. Mums ir jāpanāk, lai in-dustrija uzsūc sevi gan darba-spēku, gan arī naudu un ar spekulācijas palīdzību visas pasaules bagātības nodod mums. Tad visi lētticīgie būs ubagi, un, lai viltu savu dzi-vību, viņi lieksies mūsu priekšā!

6.4. Pavedināšana uz greznību

Lai sagrautu rūpniecību, mēs liksim lietā ne tikai spekulāciju, bet arī vēl citu li-dzekli – stipru tieksmi un greznību, kas prasīs visu ap-rijušos izdevumus.

6.5. Darba algas paaugstināšana un pārtikas produktu sadārdzināšana

Darba algu mēs paaugstinā-sim, bet tas strādniekiem ne-dos nekādu labumu, jo tajā pa-šā laikā mēs paaugstināsim cenas visiem pirmās nepiecie-šamības priekšmetiem. Par attaisnojumu izmantosim aizbildināšanos ar it kā bēdi-go zemkopības un lopkopības stāvokli.

6.6. Nelikumība un žūpība

Rūpniecības un amatniecības ražošanas avotus mēs mākslīgi un jo dziļi sašķobi-sim, ja pieradināsim strād-niekus pie nelikumības un žū-pības un visus garīgi augstu stāvošos spēkus no zemes da-būsim prom.

6.7.Mūsu tautsaimniecisko teoriju propagan-das slepenā nozīme

Lai lētticīgie pirms laika neuzzinātu lietu isto stāvokli, mēs to rūpīgi aizplivurosim. Tam noderēs mūsu tautsaim-nieciskās mācības, no kurām dveš it kā nopietna cenšanās iestāsies par strādnieku šķi-ru un pasaules saimniecības principiem.

7. nodaļa

7.1.Stiprās bruņošanās mērķis

Stiprā bruņošanās un poli-cijas pastiprināšana kalpo vie-nīgi mūsu jau izklāstīto plā-

nu realizēšanai. Mums jāgādā par to, lai visās valstīs būtu ne tikai policija un zaldāti, bet arī nabagie un daži no mums atkarīgi miljonāri.

7.2.Rūgšana, ķildas, naidis visā pasaulē

Visā Eiropā un pēc tam arī citās pasaules malās mums jā-izraisa rūgšana, ķildas, ie-naidis. Ar to mēs sasniegsim dubultu labumu. Pirmkārt, visas valstis no mums baidi-sies, jo tās labi zina, ka mēs pēc patikas jebkurā laikā va-ram izraisīt nemierus vai at-jaunot veco kārtību. Visas ze-mes ir paradušas raidzīties uz mums kā uz neizbēgamu ļaunumu. Otrkārt, ar savām intrigām, kurās ar valsts tie-sisku vai saimniecisku līgu-mu un kredītu palīdzību esam iepinuši visas valsts pār-valdes, mēs sajauksim visus pavedienus. Lai šo mērķi pil-nīgi sasniegtu, visās pārrunās mums jārikojas ļoti viltīgi, turpretim, ārēji, tā saucama-jā oficiālajā sarakstē, mēs iz-mantosim citu paņēmieni un vienmēr izliksimies godīgi un pretimnākoši. Ja ievērosim šos principus, mēs pieradinā-sim valsts pārvaldes un tau-tas šo ārējo uzvedību ņemt par pilnu un mūs vēl uzskatīs par cilvēces labdariem un glābē-jiem.

7.3.Lētticīgo pretestības salaušana, izmantojot lokālus karus un vispārēju pasaules karu

Tiklīdz lētticīgo valsts ie-drošināsies izrādīt pretestību, mums jābūt spējīgiem pave-dināt tās kaimiņi uz karu pret šo valsti. Bet, ja kaimiņ-valsts ar to vienotos un uzstā-tos pret mums, mums jāizrai-sa pasaules karš.

7.4.Valsts mākslas panākumu priekšnoteikums – nolūku turēšana slepenībā

Sekmīgas valsts mākslas augstākais princips ir – visus pasākumus turēt visstingrākajā slepenībā. Ko valstsvīrs saka, tam nekādā ziņā nav jā-sakrīt ar to, ko viņš dara.

7.5. Prese un sabiedriskā doma

Mums jāpiespiež valsts pār-valdes enerģiski atbalstīt mū-su plaši izstrādāto plānu, kas tuvojas vēlamajai realizācijai. Līdzeklis tā panākšanai mums būs atrunāšanās ar sa-biedrisko domu, kuru mēs sle-peni būsim apstrādājuši ar tā saucamo astoto lielvalsti – presi. Ar pavisam maziem iz-nēmumiem, kuri vispār ne-krit svarā, visa prese ir mūsu rokās.

7.6.Amerika, Ķīna, Japāna – Gudro instrumenti

Eiropas valstu iznīcināša-nas plānu mēs izteiksim da-žos vārdos: vienai no tām mēs pierādīsim savu varu ar tero-ru. Ja lieta nonāks līdz tam, ka pret mums sāksies visu Ei-ropas valstu kopēja sacelšanās, tad mūsu vārdā tām atbildēs amerikāņu, ķīniešu vai japā-ņu lielgabali.

Turpinājumu lasiet nākamajā numurā!

VEROČKAS VIZĪTE DAUGAVPILĪ

Aivars GEDROICS

2003.gada 29.aprīli beidzot notika jau mēnesi iepriekš paredzētā Valsts prezidentes VV-F (tautā dēvētas par “Veročku”) vizīte Daugavpilī. Toreiz, pirms mēneša, tā pēkšņi tika atcelta – kā oficiāli ziņoja, prezidentes slīktā veselības stāvokļa dēļ (jaunas mēles melsa, ka viņai no nemītīgas dau-zīšanās apkārt pa pasauli piemeties briesmīgais SARS vīruss). Taču šoreiz prezidentes kundze bija “atbilstošā formā” un va-rēja ar savu ierašanos “aplaimot” provinciālo Daugavpili. Uz tikšanās, kas tika organizēta Daugavpils universitātes jaunajā piebūvē, bija atļauts ierasties tikai ar ielūgumiem, kas pārsva-rā tika pasniegti pensionētiem mācībspēkiem ar ilggadēju stā-žu kompartijas rindās (piemēram, židu profesoram Šteima-nim, kurš savulaik uzrakstīja doktora disertāciju par tēmu: “Revolucionārā situācija Latvijā 1940.gadā”), kā arī zināmai daļai “politiski pareizi” orientētu studentu. Daugavpils Uni-versitātes (DU) izpilddirektors Kehris gan “fiziski” pasteidzās nobīdīt mani no priekšējās rindas, kur bija rezervētas vietas tādiem “īpaši godājamiem” viesiem, kā caurkritušais “zoci-ķu” deputāts Lauskis u.c. Nokavējot precīzi 10 minūtes, kā jau tas piederas “augstdzimušām personām”, zālē ieradās “Veročka”, savas “svītas” un DU rektores pavadībā.

Uzreiz pēc VV-F parādišanās durvju ailē, kāds ieklīdzās: “Latvijas prezidente Vaira Vīķe-Freiberga!” un praktiski visa zāle tūlīt kā dzelta pielēca kājās. Es mierīgi sēdēju savā solā un vēroju, vai šie nožēlojamie ļautiņi nesāk “Veročkas” priekšā mesties uz ceļiem un bučot viņai kleitas apakš-malu – līdzīgi kā krievu zemnieki to savulaik darīja mauci-gajai imperatrisei Katrīnai II. Tomēr nekas tamlīdzīgs ne-notika. Tā vietā pie mikrofona vārdu ņēma DU rektore Zai-ga Ikere un sāka stāstīt, cik ievērojama persona ir VV-F, pāris minūtes sauca tās neskaitāmos goda doktora grādus, un kāds gods esot visai Daugavpilij, it sevišķi universitātei, ka šāda persona ir to “aplaimojusi” ar savu klātbūtni. Tad beidzot pie runāšanas tika pati “Veročka”. Kā jau visas vi-ņas runas, arī šī bija tukša, pilna ar liekvārdību, demagoģiju un kosmopolītisma slavinājumiem.

“Veročka” izteicās, ka latviešiem esot jābūt lepniem par daudzveidīgo, multietnisko sabiedrību, kas dzīvojoj Latvi-jā. Viņasprāt, ļoti pareizi esot, ka tautību pasēs varēšot norā-dīt tikai pēc paša gribas (te vismaz daļēji var viņai piekrist, jo tagad, paņemot rokā jebkura cilvēka pasi, uzreiz varēs re-dzēt, kas viņš ir – savas tautas patriots vai nožēlojams deģe-nerāts). Bez tam, **asiņu sajaukšanās starp dažādu tauti-bu pārstāvjiem esot ļoti veselīga**, tā uzlabojot cilvēces kvalitāti (interesanti, kāpēc tīršķirņu dzīvnieku audzētāji, tieši pretēji, cenšas visiem spēkiem ierobežot šādu asiņu jaukšanos? Vai viņi nebūs dzirdējuši VV-F gudrības?).

Viņa bija ļoti sašutusi, ka kāds DU pasniedzējs Rīgā ES prasību izpildi ir nosaucis par “prostitūciju”. “Kas tad, vi-ņaprāt, būtu tā tikumība?” – vaicāja VV-F, “dzīvot tikai pēc sava prāta, nerēķinoties ar pasaules sabiedrībā valdošajiem likumiem?”

Tikšanās nobeigumā VV-F nolika uz galda 5 paplānas grā-mateles un noteica: “Es te dāvinu šo to no savu sviedru un pūliņu augļiem, ko esmu ieguldījusi šajās grāmatās!” Viņai nekavējoties atsaucās pieminētais bijušais zinātniskā ko-munisma pasniedzējs Šteimanis, kurš arī pasniedza VV-F vienu savu “gara ražojumu”. Sirsnīgi nomutējusi uz atva-dām “jauno skaistuli” G.Jurkovski, kurš viņai pasniedza zie-dus, “Veročka” pagriežās promiešanai un gandrīz visa zāle atkal pietrūkās kājās, pavadīdama VV-F ar skaļiem aplau-siem. (Starp citu, latviešu patriots Aivars Garda nesenās vizītes laikā DU uzdāvināja vismaz 6 reizes lielāku grāma-tu skaitu, nekā to atļāvas prezidente.)

Vizītes turpinājumā bija paredzēta **preses konference saziņas līdzekļu pārstāvjiem**, kas notika kādā auditorijā 3.stāvā. “Lūdzu, uzdodiet man jautājumus!”, VV-F laipni atvēlēja. “Prezidentes kundze, vai jūsu darbība, virzot Lat-viju uz ES, nav pretrunā ar Latvijas Krimināllikuma 82.pan-tu, kas **aizliedz darbību, kas vērsta uz Latvijas neatkarības likvidēšanu, iekļaujot to vienotā valstiskā veidojumā vai citādā veidā?**” – skanēja mans jautājums. “Fui nē, ko jūs!” – “Veročka” savilka ārkārtīgi skābu ģīmi. Tad sekoja pāris minūtes gara lekcija, ka ES esot “brīvprāti-ga valstu apvienība”, ka neviena valsts, tajā iestājoties, savu suverenitāti nezaudējot, bet tikai palielinot, ka ES nekādā gadījumā neesot vienots valstisks veidojums, ka tā tikai lē-nām veidojoties par konfederāciju... utt., u.t.jp. Neko citu arī nebiju gaidījis, tādēļ, kad beidzās VV-F “runas plūdi”, teicu: “Man vēl ir viens jautājums...”. Gribēju pajautāt, **kas tā ir par organizāciju “Rozes krusts”, kurā VV-F sa-stāv**, vai tai nav sakara ar masonu (brīvmūrnieku) ložām? Taču VV-F, to dzirdot, kļuva pavisam pikta un pārtrauca ma-ni pusvārdā: “Diezgan, **pietiks jums ar vienu jautājumu!** Cieniet citus kolēģus, kuri vēl neko nav paguvuši man uzpra-sīt!” Pēc tik “laipnas” atbildes man, protams, nekas cits ne-atlika, kā atkāpties malā. Pārējie jautājumi “Veročkai” bija daudz patīkamāki. Piemēram, kāds avīzes “Naša gazeta” žur-nālists vēlējās uzzināt, ko VV-F uzskatot par lielāko sasnie-gumu savas prezidentūras laikā. **“Visa mana prezidēšana ir liels sasniegums Latvijai un diez vai atradisies kāds sekotājs pēc manis, kurš varēs mani šajā ziņā pār-spēt!”** – VV-F atbildēja, un man aizrāvās elpa, dzirdot tik atklātu un nekaunīgu sevis slavināšanu, kas pilnībā ir sveša latviešu mentalitātei. Bet “Veročka” turpināja iesākto: “...taču vislielākais sasniegums, manuprāt, bija jau manas prezidentūras sākumā, kad es **nodevu Saeimai otrreizējai izskatīšanai Valsts valodas likumu**, kurš bija pretrunā ar ES standartiem. Pēc šī soļa praktiski visas ārvalstu amatper-sonas sāka mani ļoti cienīt!”

► 8. lpp.

MĒS + PASAULE = TIESĪBAS?..

◀ 1. lpp.

– Bet kur tad paliek izsludinātā demokrātija un tiesiskums? Iznāk, ka starptautiskās tiesības faktiski ir lielo valstu tiesības un mazo valstu pienākumi?

– Vienīgais, kas mums atliek ir no visām iespējamām tribīnēm skaļā balsi “blaut” un atgādināt par starptautisko tiesību normu un konvenciju eksistenci. Turklāt, 1996.gada Saeimas pieņemtā Deklarācija par okupāciju netiek cilāta ne pašu mājās, ne arī starptautiskā līmenī. Tai pilnīgi nav publicitātes.

Attiecīgi, ja mēs runājam par dekolonizāciju vai deokupāciju un visiem trim “D”, tad tā šobrīd ir vienīgā iespēja. Mēs nevaram izslēgt, ka pie labvēlīgiem politiskajiem apstākļiem mums varbūt atkal paveiksies, ka šīs mūsu prasības, ja tās tiks skandētas visu laiku arī kāds pamanīs!

– Tas nozīmē, ka šie trīs “D” ir visu laiku jācilā?
– Būtībā tā ir vienīgā iespēja mazajām valstīm aizstāvēt savas intereses. Jācilā šie jautājumi un jāgaida to zvaigžņu stundu, kad lielvalstu intereses būs tādas, kas daudz maz atbildīs mūsu interesēm.

– Latvieši kā pamatnācija savā zemē ir puse pret pusi ar ienācējiem, lielākajās pilsētās mēs esam izteiktā mazākumā. Ja tiek runāts par minoritāšu aizsardzību, tad šobrīd jau ir jārunā par latviešu kā minoritātes aizsardzību. Okupantu 9.maija aktivitātes pie Uzvaras pieminekļa ir apkaunojums latviešiem.

– Cittautieši ir pieraduši šeit justies kā saimnieki, situācijas noteicēji. Tas uz viņiem ir atstājis psiholoģisku iespaidu.

– Kā lai latvieši aizstāv savas intereses?
– Sakārtojot likumdošanu. Un ne tikai tos pieņemot, bet arī īstenot. Protams, jāskaidro arī starptautiskajai sabiedrībai par situāciju Latvijā. Kaut kāda kripatiņa izpratnes jau ir panākta.

– Bet vai tas nav daudz par maz?
– Ir...
– Prognozes liecina, ka šādos etniskā sastāva apstākļos latviešu tauta eksistēs ne ilgāk par 100 gadiem.

– Nerunāsim tagad par taisnīgumu un starptautiskajām normām. Viss faktiski ir mūsu pašu rokās. Es gribu norādīt uz demogrāfiju. Atcerēsimies, pēcpadomju gadus. Tad teica, ka tā velna Padomju Savienība ir novedusi tautu tik tālu, ka dzimstības pieaugums nesasniedz pat vienu procentu. Tagad šīs pieaugums ir mīnusus!

– Liela sabiedrības daļa pat nedzīvo, tā vienkārši veģetē. Nevar vainot cilvēkus par to, ka viņi nelaiž pasaulē bērnus, jo viņi ir neziņā, par kādiem līdzekļiem rīt maizi nopirks. Tauta šajos gados ir tik ļoti aplaupīta.

– Kāda tauta – tāda valdība! Viss! Mēs paši vēlam tādus politiskus, kuri nepaliek elementārus pabalstus, kuri nedomā par pašu galveno. Vispār nevar būt svarīgāku jautājumu par nācijas drošību un pastāvēšanu!

– Valsts par saviem līdzekļiem uztur milzīgu okupantu masu. Tajā pašā laikā ir starptautiskās normas, kas paredz, ja pamatnācijas eksistence un attīstība savā zemē ir apdraudētas, tad tai ir tiesības, atkāpjoties no vispārējām cilvēktiesību normām un pieņemt tādus likumus, kas šo apdraudētību novērstu.

– Jā, tā ir.
– Vai, jūsuprāt, valdībai nebūtu laiks izsludināt ārkārtas situāciju valstī saistībā ar demogrāfisko un etniskā sastāva stāvokli un pieņemt likumu, kas aizstāv latviešu intereses?

– Es neesmu speciālists šajos jautājumos. Bet domāju, ka katrā ziņā šī problēma ir tik ļoti ielaista, ka te būtu jāsaik tiekšām ar viselementārākajiem risinājumiem. Un tie elementārie risinājumi ir kaut vai pabalstu palielināšana.

– Ja mēs paaugstinām pabalstus, tad jāreķinās, ka, neveicot dekolonizāciju, šie pabalsti tiek palielināti un dalīti arī ar mūsu dzeguzēniem – okupantiem. Kumoss tiks atkal sadalīts uz pusēm. Okupants paliek okupants arī trešajā paaudzē.

– Jā. Šo jautājumu atrisināt ar juridiskajām normām būs visai pagrūti. pagrūti, jo, kā jau es teicu, mūsu valstij nav varas starptautiskajā sistēmā, tāpēc šīs mums labvēlīgās normas neizdodas īstenot. Bet vismaz ar praktiskiem un galu galā – morāliem līdzekļiem...

Ir jāspiež uz valdību, politiķiem, organizācijām un jāsaka: “Kas jūs esat, ja nerūpējaties par problēmām, no kurām ir atkarīga mūsu nākotne?”

– Kā jūs vērtējat Latvijas virzību uz Eiropas Savienību un NATO.

– Mani interesē drošības jautājumi. Principā es atbalstu gan ES gan NATO.

NATO atbild tikai par vienu ļoti šauru sektoriņu. Bet ņemot vērā, ka militārais uzbrukums Eiropā šobrīd un arī tuvākos 15 gadus ir tuvu nullei, tad NATO loma ir visai pakārtota drošībai.

Runājot par Eiropu un ES, es negribu izteikt prognozes par visām tām problēmām, kuras mani tiešām satrauc, ar ko ES saskarsies ekonomiskā un politiskā plānā. Es tiešām negribu prognozēt, bet zināms nemiers manī ir. Ja mēs gribam ātru izrāvienu ekonomikā, tad ES šādam ātram uzrāvienam derēs, bet vai tas būs ilgaicīgi, – to gan es nevaru apgalvot.

– Eiropas Savienību būtībā var salīdzināt ar pira-mīdu, kura stāv pati uz savas spīces..

– Jā – uz sava maka.
– Valsts vara dara visu, lai mūs tur ievilktu. Kas notiks, kad ES sabruks, bet Latvija paliks zem tās krāsmatām?
– Esmu tiešām nobažījies par to, kā ES politiski un ekonomiski attīstīsies. Arī drošības politika, – mēs jau redzam, kas notika Eiropā Irākas sakarā. Milzīgākā šķelšanās! Bet galu galā, mums ir pieredze, ja mēs spējam tikt vaļā no Padomju Savienības jūga, tad – vai nu mēs nespēsim arī aizbēgt no ES, ja tas būs vajadzīgs. Gan jau mēs no tās aizbēgsim! ♦

Sarunu pierakstīja Ilze LIEPA

ČEMODĀNS,

SAEIMAS DEPUTĀTA JĀŅA LAGZDIŅA SARUNA AR DDD GALVENO REDAKTORI LĪGU MUZIKANTI

– Līga Muzikante: Vai jūs piekritat, ka vienīgais risinājums Latvijas nākotnes nodrošināšanai ir dekolonizācijas veikšana? Ikdienā redzam, ka neatrisinātais nacionālais jautājums briest arvien draudīgāk. Kāpēc Rietumvalstis, kuras ir līdzvainīgas Latvijas okupācijā, neatbalstītu tiesisku aktu – dekolonizāciju?

– Jānis Lagzdīņš: Izskaidrojums ir ļoti vienkāršs. Līdzīga situācija, kā Latvijā, diemžēl ir arī citās valstīs. Ja Latvijā notiktu dekolonizācija pēc jūsu piedāvātā scenārija, tas izraisītu ķēdes reakciju citās valstīs, un varētu sākties līdzīgi procesi Rietumeiropā. Tādējādi rastos etniski konflikti un sadursmes. Tas ir galvenais iemesls, kādēļ šādu precedentu nevēlas izraisīt lielvalstis, kurām pašām ir šādas problēmas.

– Tādēļ jau mēs varam apzināties, ka mūsu prasības pēc dekolonizācijas īstenošana tiešām atmodinās citas tautas, kurās gūsim atbalstu. Tautām ir jāklūst brīvām un jāatjauno taisnīgums. Tādējādi tiktu atrisināta nenormālā, samilzušā situācija pasaulē. Vai, jūsuprāt, čečeniei ir jāklūst brīviem?

– Es domāju, ka jebkurš latviešu patriots jūt līdzīgu čečenu tautai un savās domās ir par to, lai tā tauta iegūtu neatkarību. Diemžēl čečenu tautai, atšķirībā no latviešiem, nav bijusi sava valsts. Līdzīgā situācijā atrodas kurdī, arī baski. Tādēļ, ja Rietumvalstis izdarīs spiedienu uz Krieviju, pieprasot tai dot čečeniei brīvību, tas radītu precedentu dot neatkarību analogā situācijā esošajām citām tautām. Baski vairāk kā pusotru gadsimtu Spānijā cinās par savu neatkarību. Kurdī jau arī gandrīz gadsimtu cenšas iegūt brīvību Turcijā, Irānā un Irākā. Čečenijas atbrīvošanās un neatkarīgas valsts izveidošana radītu analogiju citur.

– Katrai tautai taču ir tiesības veidot savu valsti un dzīvot neatkarīgi?
– Es esmu tautu pašnoteikšanās tiesību principu piekritējs. Tos pēc II Pasaules kara definēja Vudro Vilsons. Pašreizējie globālie procesi pasaulē ir pretēji. Tie ir vērsti uz lielu, ekonomiski administratīvu vienību veidošanu – NATO, Eiropas Savienība, Pasaules tirdzniecības organizācija u.c. Šo globalizācijas procesu diktē lielās saimnieciskās korporācijas, kuras nosaka arī politiku Rietumvalstīs. Globalizācija no vienas puses nonivelē tautu īpatnības, nacionālo savdabību, bet no otras puses – būtiski veicina to saimniecisko attīstību.

– Kādēļ jums liekas, ka šo globalizācijas procesu nevar uzvarēt? Mēs jau četros turpinājumos publicējam “Cionas gudro protokolus”, kuros precīzi aprakstīts sabiedrības sagraušanas un cilvēces attīstības apturēšanas plāns. Vērojot pasaulē un Latvijā notiekošo, varam pārliecināties, ka tas tiek mērķtiecīgi īstenots. Tomēr šie protokoli arī uzsver, ka viņu vienīgais ienaidnieks ir tautu atmoda, tātad nacionālās gribas realizēšana. “Pasaules gudrie”, kuri vada

politiku, baidās no tautas izvēlētiem nacionālajiem vadoņiem, tādēļ nacionālisms tiek visiem spēkiem apspiests, tautu brīvības alkas iznīcinātas. Garīgi dzīvotspējīgākās tautas mērķtiecīgi tiek novestas bezcerīgā situācijā, lai cilvēkiem būtu jādoma tikai par savu vēderu un neatliktu laika izprast un iedzīlīnāties pasaules mēroga noziegumā, kuru īsteno šie “varenie”.

– Es pilnīgi pievienojos jūsu domai, ka mūsu tautas nacionālā pašapziņa ir jāstiprina. Tas ir jādara, izvērtējot mūsu reālās iespējas, geopolitisko situāciju un atbilstoši tai jāizvēlas visoptimālākie nacionālās cīņas paņēmieni. Taktisku apsvērumu dēļ tie ne vienmēr ir uzreiz sabiedrībai izskaidrojami. Mums jāapzinās, ka Latvijas pretinieki gan valsts iekšienē, gan ātrumā ir daudz stiprāki par mums kā ekonomiski tā militāri.

Jūs pieminējāt “Cionas gudro protokolus”. Vēsturiski ir kaut kā izveidojies, ka tiek pretnostatītas latviešu un ebreju tautu intereses. Bet es gribu aicināt latviešus mācīties no ebrejiem trīs lietas. Pirmā – vēlmi apgūt zināšanas. Otrā – cienīt savu nacionālo ideoloģiju un reliģiju. Trešā – kļūt turīgiem un saimnieciski ietekmīgiem. Tikai tad mēs būsīm stipri un citas tautas mūs cienīs.

– Bet latvieši taču godīgā ceļā nevar iegūt materiālo turību, dzīvojot apspiestībā. Nevēlos spriest, vai daudzi ebreji jeb žīdi ir kļuvuši par bagātākajiem cilvēkiem pasaulē uz citu tautu rēķina. Tomēr gribu uzsvērt, ka “Cionas gudro protokoli” ir melno ložu biedru, kuras nav piederīgas kādai konkrētai nācijai, sacerēti. Bet tā kā jūs pieminējāt žīdus, jautāšu, vai, jūsuprāt Izraēla Latvijas situācijā veiktu dekolonizāciju?

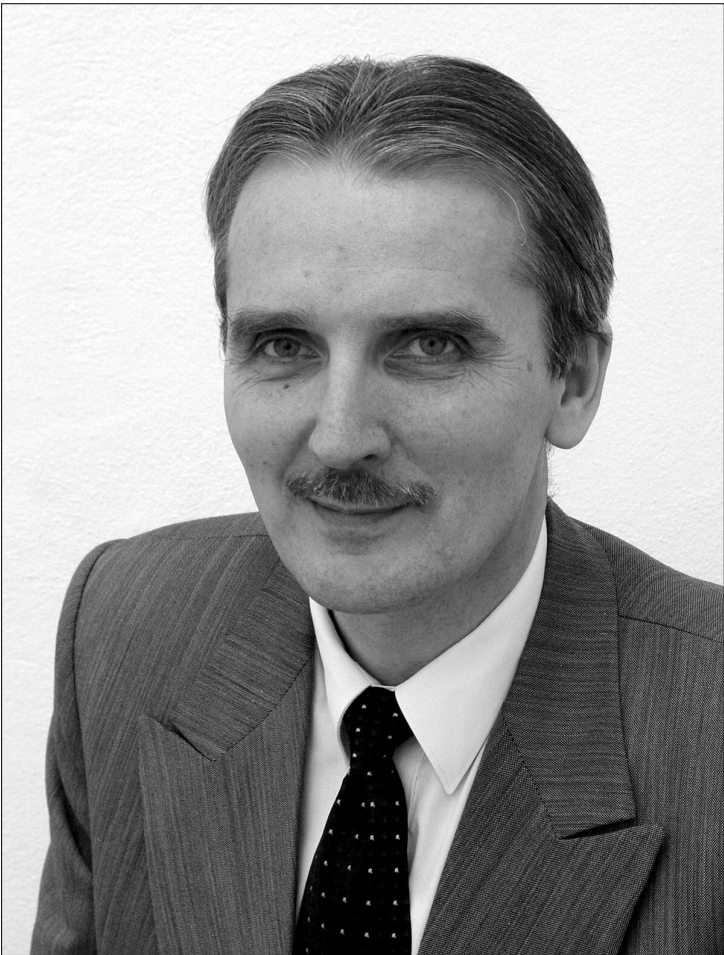
– Nav noslēpums, ka ebreju tautai pasaules politikā un, īpaši, ekonomiskajos procesos ir daudzkārt lielāka ietekme, nekā latviešiem. Es neapskaužu situāciju, kādā šobrīd atrodas tie cilvēki, kas dzīvo Palestīnā un Izraēlā, kur ir pastāvīgas nāves briesmas. Šāds konflikts mēs nekādā gadījumā nedrīkstam pieļaut Latvijā. Savas nacionālās intereses mēs varam aizstāvēt tikai ar demokrātiskiem līdzekļiem. Un viens no tādiem, varbūt pat noteicošais, ir izglītības sistēmas latviskošana. Man ir daudzkārt tuvāks lietuvietis vai ukrainis, kura bērni mācās latviešu skolās, ģimenē runā latviski, cieņa latviešu kultūru, nekā “tūrasīgu” latvietis, kurš savus bērnus sūta krievu skolās un neprot latviešu valodu.

– Nu bet, protams, taču! Bet tas, ka vispār ir šādi latviešu tautai piederīgi indivīdi, nozīmē, ka notiek rusifikācijas process.

– Vēsturiskie procesi Latvijā ir radījuši situāciju, ka katrā otrajā latvietī plūst poļu, zviedru, krievu un vācu asinis.

Vai tādēļ mēs esam zaudējuši savu valodu un kultūru! Valodai ir īpaša nozīme. Tādēļ katram latvietim savā valstī

jiem masu medijiem ļoti profesionāli, augstā līmenī veic krievvalodīgo lasītāju “smadzeņu skalošanu”. Pavērojiet,

Jānis Lagzdīņš

jācenšas it visur runāt latviski. Daudzi domā, ka pietiek, ja Saeima pieņem stingru Valsts valodas likumu, un tādējādi visi cittautieši jau nākamajā dienā uz brokastu laiku sāks runāt latviski. Mums ik dienas, tiekoties ar paziņām, kaimiņiem, savās darba vietās un citur, ir jāklūst par savdabīgiem latviešu valodas skolotājiem. Bet ko mēs redzam patiesībā – daudzi latvieši, kuri vārdos ir patrioti, sarunās ar darba biedriem – cittautiešiem – runā krieviski.

– Jā, mēs okupantiem varam iemācīt latviešu valodu, tomēr viņu sirdis nepārkodēsim un nepiespēdisim mīlēt latviešu tautu. Lielākā okupantu daļa nīst visu, kas saistīts ar latviešiem.

– Šādu cilvēku, kas nīst Latvijas valsti, nav daudz.
– Nevis valsti, bet latviešu tautu nīst un nicina lielākā daļa okupantu, tas ir, simtiem tūkstošu cilvēku. Tas rada nopietnus draudus.

– Viņi nīst viena iemesla dēļ, proti, šie cilvēki dzīvo krievu masu informācijas līdzekļu ietekmes sfērā, diendienā klausās un skatās naidīgus raidījumus, lasa melu ziņas krievu krievu laikrakstos. Tādēļ viņi, nezinot latviešu tautas vēsturi un valodu, tiek maldināti. Šī iemesla dēļ ir nepieciešams latviskot mūsu izglītības sistēmu, “izņemt” šos cilvēkus no krievvalodīgās informācijas telpas. Apgūstot latviešu valodu, cittautieši arvien vairāk lasīs latviešu laikrakstus, iepazīsies ar mūsu kultūru, apgūs patieso Latvijas vēsturi un kļūs lojālāki Latvijai.

– Kādēļ netiek slēgtas okupantu avīzes, ja jau tās kurina nacionālo naidu?

– Es negribētu teikt, ka Latvijas valstī, kā jūs sakāt, eksistē okupantu avīzes. Jāsaka, ka daļa no krieviski iznākoša-

cik profesionāli un viltīgi tiek veidoti rakstu virsraksti un reportāžas šajos laikrakstos! Tas tiek darīts, nepārkāpjot likumu, bet radot negatīvas asociācijas pret Latvijas valsti.

– Kas notiks tad, kad lielā okupantu masa būs naturalizējusies un varēs sabalsot savējos valdībā?

– Tāda iespēja ir pilnīgi izslēgta. Es esmu pārliecināts, ka nākošajās vēlēšanās PCTVL bloks, sociālisti, Tautas Saskaņas partija un Ždanokas organizācija gūs mazāku ietekmi.

– Kāpēc?
– Tādēļ, ka nākamajās pašvaldību vēlēšanās Rīgā Rubiks, Jurkāns un Ždanoka zaudēs varu.

– Es, savukārt, analizējot situāciju, redzu pretējo. Man kā latvietei ir pazemojoši dzīvot kopā ar okupantiem. Bet varbūt tiešām okupantu naidam pieaugot, latvieši beidzot sāks apjēgt notiekošo. Kā citādi apturēt šo naida kurināšanu pret latviešu tautu, ja jūs nepiekrītat pašam reālākajai rīcībai – Latvijas dekolonizācijai?

– 50 gadus tika veikts Maskavas pasūtījums – notika latviešu pārkrievošana. Tas tika veikts visdažādākajos veidos, stimulējot cittautiešu pārcelšanās uz Latviju. Ar okupācijas sekām mums ir jācinās gudriem un demokrātiskiem paņēmieniem, ar kuriem varam sasniegt mērķi. Butaforiskas deokupācijas un dekolonizācijas lozunga izvirzīšana, manu prāt, ir bezperspektīva.

– Tā taču tieši kā vienīgais gudrais un miermīlīgais nenormālās situācijas atrisinājums ir perspektīva. Kādēļ netiek pieņemts Dekolonizācijas likums, kurš paredzētu šā procesa norisi demokrātiskā ceļā, turklāt piesaistot naudas

STACIJA, KRIEVIJA!

līdzekļus, lai šie cilvēki varētu aizbraukt un latviešu tauta un valsts justos droša? Ikvienam cilvēkam atgriešanās savā Tēvzemē ir laime, nevis nelaime vai pārinodarījums. Otrai tautai karāties uz kakla būtībā ir sevīs pazemošana, jo katram latvietim sirds dziļumos ir riebums pret okupantiem. Es viņu vietā šo riebumu ņemtu vērā un atstātu latviešu zemi.

– Iepriekšējās Saeimas laikā Juris Vidiņš un Vaira Paeģle centās izveidot Repatriācijas fondu. Diemžēl jāsaka, ka, risinot smagās sociālās valsts problēmas, neatliek tik daudz naudas, lai visām ģimenēm palīdzētu pārcelties uz savām mītnes zemēm. Tam vajadzīga pārāk liela summa, lai veicinātu šādu izceļošanu. Katrai ģimenei ir nepieciešami vismaz 10 000 latu.

– Es jautāju, kāpēc netiek pieņemts likums, kas paredz visu to cilvēku, kuri Latvijā ieradušies okupācijas laikā no okupētā valsts un viņu pēcnācēju obligātu izceļošanu no Latvijas? Ja paņemsim līdzekļus, kuri tiek ieguldīti viņu naturalizācijā, integrācijā, izglītošanā, pabalstu, pensiju maksāšanā un sociālajā aprūpē, savāksies prāva summa, rēķināma miljardos latu. Turklāt šobrīd ļoti lielai daļai pieder dzīvokļi un citi īpašumi, kurus tie var pārdot. Nevajag stāstīt, ka dekolonizācijai pietrūkst naudas! Arī starptautiski ir jāpieprasa līdzekļi šim procesam. Kāpēc Vaira Viķe-Freiberga vēl nav runājusī par to ar Putinu, kurš aicina savus tautiešus atgriezties Krievijā? Ko gaida deputāti, kādēļ viņi nerisina šo pašu galveno, visu pārējo problēmu un negāciju sakni mūsu valstī?

– Ir risinājuši. Šajā sakarā man jāpiemin, ka deviņdesmito gadu sākumā ir palīdzējuši amerikāņi, kuri piešķīra lielus naudas līdzekļus. Tika būvētas dzīvojamās mājas Krievijā, un ar padomju armiju saistītie desmitiem tūkstoši cilvēku izceļoja uz Krieviju. Minēšu vēl kādu piemēru - 5. Saeimas laikā mēs pieņēmām likumu, kas stimulēja nepilsoņu izceļošanu uz NVS valstīm. Tas deva tiesības dzīvokļu īrniekiem, ja viņi pārcēlās uz pastāvīgu dzīvi uz NVS valstīm, pārdot īres tiesības saviem dzīvokļiem. To izmantoja tūkstošiem ģimeņu.

– Tad jau sanāk, ka viņi pārdeva to, kas pašiem nepieder...

– Bet mērķis taču tika sasniegts!

– Vai tad Dekolonizācijas likuma pieņemšana, kas ir saskaņā ar starptautiskām normām un tiesībām, ir vardarbība? Nezinu psihiski veselu latvieti, kurš negribētu, lai okupanti aizbrauc. Cits jautājums, ka daudziem ir bail to pateikt skaļi, jo viņi zina, ka šī vēlēšanās ir vērsta pret nodevīgu valsts politiku. Jūs pats piekritāt, ka tas būtu labi, un tomēr mums jābūt kaut kā īpaši gudriem utt. Manuprāt, tas ir tikai un vienīgi bailes. Bet īstenā vardarbība ir tieši okupantu palikšana Latvijā. Tas ir

visnežēlīgākais un ciniskākais genocīds pret latviešu tautu.

– Mēs varam stimulēt izceļošanu, materiāli ieinteresējot, atbalstot un pārliecinot. Bez šaubām mēs varam lūgt un prasīt Rietumvalstu atbalstu, īpaši ASV. Es domāju, ka tagad ir īstais brīdis to darīt, ņemot vērā mūsu ļoti labās attiecības ar šo valsti.

– Kad deputāti prasīs šo ASV atbalstu?

– Es varu piekrist, ka šo cilvēku atrašanās valstī zināmā mērā ir vērtējamas kā okupācijas sekas.

– Visi tie, kuri individuāli vai kolektīvi aizņem svešu dzīves telpu, ar savu klātbūtni nomācot tās saimniekus, ir okupanti. Bez tam, pēc starptautisko tiesību normām visi, kas ieradušies okupācijas laikā, ir okupanti.

– Šāda likuma pieņemšanas gadījumā rastos konflikti Latvijas valsts iekšienē, un tas arī izraisītu arī nevēlamu starptautisku rezonansi. Es domāju, ka mums šīs okupācijas sekas ir jālikvidē. ar melnu, grūtu ikdienas darbu, nevis pieņemot butaforiskus likumus.

– Nevar realizēties tas, ko neviens nerealizē! Ja pieņemtu Dekolonizācijas likumu, kas nebūt nav butaforisks, bet reāls, un to ieliktu atvilktnē, kā tas notika ar Saeimas pieņemto deklarāciju par okupācijas seku likvidēšanu, tad nekas nenotiktu. Ir jāstrādā. “Acis darba izbījās, rokas darba nebījās, zinājās padarīt.” Bet tieši simtiem tūkstošu okupantu “integrācija” un latviskošana ir butaforiska, nerealizējama un stulba.

– Ja mēs citu valstu vadītājiem nestāstīsim par savu smago situāciju, tad nesaņemsim viņu palīdzību. Bet šāda likumprojekta ar provocējošu nosaukumu “dekolonizācija” pieņemšana pati par sevi radīs pretdarbību un bailes, un mēs nesasniedzim rezultātu. Mēs cilvēkus nobaidīsim un izraisīsim sašutumu.

– Vai jums ir bail okupantiem pateikt, ka Latvijā viņiem dzīve nebūs? Labāk, lai okupanti baidās no dekolonizācijas, no šīs latviešu tautas gribas, nekā mūs nicina par neuzņēmību un glēvumu.

– Bet mums nevajadzētu dot iemeslu, izvirzot nerealizējamas idejas, krievu masu medijiem vēl un vēlreiz stāstīt saviem dezorientētajiem lasītājiem, cik latvieši ir slikti.

– Kā tad mēs varam īstenot kādu ideju, to neizvirzot? Neviens nav pat mēģinājis realizēt dekolonizāciju, tāpēc to nevar pasludināt par nerealizējamu. Protams, ka mūsu ienaidniekiem mēs šķietam slikti, jo gribam uzvarēt un cīnāties pretī. Bet pēc taisnīguma principiem vado ties, latviešu griba dzīvot brīviem, nav nedz sliktā, nedz ļauna, nedz netaisnīga. Protams, ka latviešu tautas ienaidnieki, kuri vēlas iegūt varu mūsu zemē, dezorientēs savējos tik ilgi, kamēr vien viņiem šāda iespēja “spīdēs”. Neviens ienaidnieks par savu preti-

nieku nesaka, ka viņš ir labs un mīļš, ja vien viņš neglaimo.

– Man un maniem kolēģiem ir bijušas tikšanās ar Krievijas ierindas politiķiem un iedzīvotājiem, kuri ir pavisam savādāk orientēti, viņi ir labvēlīgi noskaņoti pret Latvijas valsti. Jo viņi nelasa latviešiem naidīgos laikrakstus, neklausās PCTVL bloka politiķu melu runas. Viņi dzīvo reālā, patiesā pasaulē, nevis apdullinošajā informācijas telpā, kā mūsu nepilsoņi.

– Bet vai tad mums šos apdullinātos okupantus tādēļ ir jāžēlo un jāļauj viņiem sagraut mūsu tautu? Kāds ir risinājums?

– Ļoti vienkāršs. Es jau kuro reizi atkārtotos. Mums “jāizņem” šie cilvēki no krievvalodīgās informācijas telpas.

– Kādā veidā?

“LĪDZĪGA SITUĀCIJA, KĀ LATVIJĀ, DIEMŽĒL IR ARĪ CITĀS VALSTĪS. JA LATVIJĀ NOTIKTU DEKOLONIZĀCIJA PĒC JŪSU PIEDĀVĀTĀ SCENĀRIJA, TAS IZRAISĪTU ĶEDES REAKCIJU CITĀS VALSTĪS, UN VARĒTU SĀKTIES LĪDZĪGI PROCESI RIETUMEIROPĀ.”

– Latviskojot skolu sistēmu, konsekvēnti realizējot Valsts valodas likumu, stimulējot dzimstību Latvijā.

– Kādā veidā, ja viņi tam pretojas?

– Pretojas tikai neliela daļa, galvenokārt politiķi, jo viņi cīnās par saviem vēlētajiem. Es esmu pārliecināts, ka mēs šo mērķi sasniegsim.

– Kā?

– Mēs sasniegsim to, turpinot procesus, kādi ir iesākušies. Katru gadu par 1-2 % palielinās latviešu vispārizglītojošo skolu skolnieku īpatsvars. Šobrīd vairāk kā 70% no visiem pirmklasniekiem izglītību apgūst latviešu valodā, bet pirms desmit gadiem latviešu skolas mācījās 51% no visiem skolniekiem. 1989. gadā latviešu bērnudārzus apmeklēja tikai katrs trešais bērns, bet šobrīd - gandrīz 80%. Arvien vairāk nelatvieši savus bērnus sūta latviešu skolās, savukārt latvieši arvien mazāk savus bērnus sūta krievu skolās. Latvijā palielinās to rajonu un pilsētu skaits, kurās ir tikai latviešu skolas. Tas nozīmē, ka cittautiešu ģimenes labprātīgi izvēlas latvisku izglītību un kultūru.

– Es, dzīvojot Rīgā, redzu tieši pretējo. Arvien vairāk dzirdu krievu valodu, vairāk vietās parādās atkal krievu uzraksti, arī 9.maija svinības pie Uzvaras pieminekļa, kur piedalījās liels daudzums visu paaudžu pārstāvju, liecināja par okupantu vēlēšanos atjaunot savu varu. Ir zināms, ka, piemēram, Latgalē ļoti daudz latviešu skolas tiek slēgtas, un latviešu bērniem jāmacās tuvējās krievu skolās.

Okupanti atgūst kārtīgu pašapziņu, ka viņi šeit ir noteicēji. Ja kaut kas nav pa prātam, tēlo cietējus, ka viņu “minoritāšu” tiesības tiek pārkāptas.

– Kas attiecas uz Rīgu, tad galvaspilsētā minētie procesi bremzējas. Vainīgi esam mēs paši – latvieši. Jo tieši latviešu sociāldemokrāti, lai pārņemtu varu Rīgā, iet roku rokā ar Tautas saskaņas partiju,

brāļojas ar Rubiku un Ždanokas bloku. Lai varētu vadīt Rīgu, sociāldemokrāti ir ļāvuši nobaudīt “varas augli” PCTVL blokam, tādējādi radot maldīgu sajūtu daļā krieviski runājošo cilvēku, ka varētu atgriezties “vecie laiki”. Pēc nākamajām pašvaldību vēlēšanām, esmu par to pārliecināts, ka mēs, latvieši, nāksim pie prāta un Rīgā būsīm vienoti.

– Vai jūs sapņojat? Paskatieties, kas notiek reālītātē. Okupantu skolnieki, skolotāji, vecāki vāc parakstus pret izglītības reformu. Viņi tik tiešām ir ļoti vienoti savās prasībās.

– Tās, paldies Dievam, ir atsevišķas skolas.

– Nē, to ir ļoti daudz! Milzīgs okupantu pūlis!

– Jā, šobrīd ir tāda sarežģītāka situācija. Krievu skolu skolotāji baidās pazaudēt

darbu, jo pietiekami nezina latviešu valodu. Tādēļ arī atsevišķās skolās ir vērojams satraukums. To izmanto *pline-ri* un *cilvēči*.

– Patiesībā ar latviešu tautu tiek veikts nežēlīgs eksperiments. Neviens nezina, kā tas beigsies. Velselais saprāts saka, ka, nepanākot dekolonizāciju, latviešu tautas vairs nebūs. Visā pasaulē taču var novērot, ka sabiedrības deģenerēšanas nolūkā tiek īstenots tautu sajaukšanas plāns.

– Pasaulē vairs nav nevienas tīrasipņu tautas. Revolūciju, karu, okupāciju, robežmaiņu, jaukto ģimeņu veidošanās rezultātā ir sajaukušās tautības. Arī katrs otrais latvietis ir no jauktas ģimenes. Mūsu teorētiskā tautība nav svarīgākais. Svarīgi ir tas, ka mēs, latvieši, un arī cittautieši, kas dzīvo Latvijā, runā latviski, ciena latviešu kultūru, lasa latviešu grāmatas, iet latviešu skolās, mīl mūsu valsti.

– Ar to vēl nepietiek. Nevar būt miers un attīstība tur, kur tiek apspiesta pamattautas vēlēšanās atbrīvoties no saviem okupantiem. Cilvēkam ar visu savu sirdi ir jājūt piederība kādai nācijai, un jādzīvo tās etniskajā teritorijā, nevis ar savu klātbūtni jāterorizē kādu citu tautu. Kāpēc valsts politika ir vērsta pret latviešu tautas interesēm?

– Tas ir tikai apgalvojums bez konkrētiem pierādījumiem. Iepriekš jau minēju daudz piemēru, kas apliecina, ka etniskie procesi mūsu valstī risinās latviešiem labvēlīgā virzienā.

– Nu un?

– Tie apliecina, ka jaunie vecāki grib, lai viņu bērnam būtu latviešu valoda. Redzot šos pozitīvos procesus, Latvijai naidīgi spēki ceļ traci un kurina naidu pret latviešiem un nepieļauj latviskošanu.

– Protams, ka Latvijas ienaidnieki izmanto šo piekto kolonnu savu mērķu sasniegšanai. Okupanti ir visbīstamākais ārējais ienaidnieks, kurš atrodas mūsu pašu teritorijā.

– Mums nepilsoņi ir nevis jāatgrūž, bet jāpadara par saviem draugiem, par lojāliem, latviski runājošiem Latvijas pilsoņiem.

– Jūs pats ticat tam, ko jūs runājat?

– Ticu, jo šo ceļi ir gājušas daudz valstu vadošās tautas!

– Kura tauta ir izdzīvojusi pie noteikuma, ka ir tikai puse savā etniskajā teritorijā, bet otru pusi veido blakus esošās okupētājielvalsts pamatnācijas okupanti? Jūs zināt šādu piemēru?

– Pirmkārt, latviešu īpatsvars mūsu valstī ir lielāks - vairāk nekā 58%. Turklāt latviešu bērnu īpatsvars ir vēl lielāks - 70% no visiem dzimušajiem ir latvieši. Mūsu izdzīvošana ir atkarīga tikai no mums pašiem, no mūsu gribasspēka.

– Kas ir noticis ar skotiem, prūšiem?

– Bet tas, ka ir šādi tik tiešām nelabvēlīgi piemēri, neliecina, ka mums jānolaiz rokas un nav gudri jācīnās par savu galveno nacionālpolitisko uzdevumu.

– Tāpat pozitīvu piemēru nav. Jūs piekritāt, ka dabā, Zemes virsū dominē ļoti konkrēti, neapgāzami likumi, kuri izpaužas arī ikdienas dzīvē ļoti vienkāršos veidos. Piemēram, ja cilvēks dzer stipru indī, viņš nobeidzas. Ja automašīnas neievēro braukšanas joslas, tās saskriežas. Tiklīdz netiek ievēroti Dabas likumi, rodas postošas sekas. Tieši tāpat tautas izdzīvošanai un pilnveidošanai ir savi, ļoti konkrēti un vienkārši likumi, kurus ir jāievēro. Milzīgā okupantu pūļa atstāšana Latvijā ir šo likumu pārkāpšana, kas rada postošas sekas.

– Tādēļ mums ir jābūvē ceļš un tos, kas brauc pretējā virzienā, jāpagriež pareizajā.

– Okupantiem pareizais virziens ir: čemodāns, stacija, Krievija. Vai okupācija ir noziegums?

– Jā.

– Vai nozieguma seku nelikvidēšana ir noziegums?

– Okupācijas seku nelikvidēšana ir glēvulība.

– Bet vai nozieguma se-

ku nelikvidēšana, tādējādi nozieguma turpināšana, ir noziegums?

– Krimināltiesiskajā izpratnē – nē. Bet morāli nacionālā nozīmē tā, protams, ir vienaldzība un arī amorāla rīcība.

– Vai tad šis gandrīz miljons atsevišķu personu, braucot uz Latviju, nezina, ka dodas uz citas tautas teritoriju?

– Viņi, tāpat kā šobrīd, arī tolaik bija viltus tautu draudzības ideoloģijas, totālas cenzūras apstākļos rakstošas preses un kompartijas apmāti, maldināti.

– Jūs teicāt, ka viņi ir maldināti, tādēļ šeit atbraukuši?

– Tā tik tiešām ir.

– Tādā gadījumā mūsu cilvēciskais pienākums ir izstāstīt patiesību un nogādāt atpakaļ uz to zemi, no kuras tie ir izvilināti. Vai ne tā?

– Tas ir mūsu kopīgais pienākums - palīdzēt tiem, kuri vēlas aizbraukt. Jāpārliecina katru ģimeni individuāli.

– Viņi individuāli zaudēs okupantu statusu tikai tad, kad aizbrauks no Latvijas. Par to nav jārunā ar katru ģimeni individuāli, bet gan ar sabiedrību kopumā, pieņemot vajadzīgo likumu. Arī ar jauniešaucamajiem nerunā individuāli, aicinot un lūdzoties iestāties armijā, to paredz likums. Mums jābūt radikāliem šajā jautājumā, atrisinot problēmu līdz saknei. Vai piekritāt, ka vēsturi vienmēr ir virzījušas spēcīgas, radikālas personības?

– Jā, tas es piekritu. Bet līdzās spēkam ir jābūt arī gudrībai.

– Protams. Tikai izskatās, ka pagaidām mums vēl ir atšķirīgi ieskatī par gudrību un spēka pielietošanu. Pazīstu cilvēkus, kas elementāras bailes dēvē par gudrību.

– Nobeigumā vēlos uzzināt jūsu domas par to, ka mūsu laikrakstam netiek izsniegta akreditācijas žurnālistu darbam Saeimā un Prezidentes pili. Vai tas nav Sattersmes pārkāpums?

– Atteikums izsniegt akreditāciju ir administratīvs akts un to var pārsūdzēt tiesā.❖

Atklāta vēstule Latvijas Valsts prezidentei Latvijas Saeimai

Protests pret Latvijas iestāšanos Eiropas Savienībā

Man ir 92 gadi, bet man prāts vēl ir “mājās”. Esmu pārdzīvojis karus, badu Krievijā un cīnījies par neatkarīgu Latviju. Es uzskatu par noziedzīgu Jūsu agītāciju par Latvijas neatkarības uzticēšanu pasaulei.

Nevajag agītēt cilvēkus stāties tur, ja paši nezināt, kas tas īsti būs. Sevišķi nepieklājīgi agītēt bērnus un jauniešus, kuri neko nezina, nav pieredzējuši un nesaprot. Nemāniet viņus par gaišo nākotni Eiropā, lai viņi tur izklistu, laimi meklējami. Laimīgu nākotni varam sasniegt savā brīvā zemē. Mums nekā netrūkst. Eiropā lielās valstis noteiks politiku un mūsu balstiņās būs “Saucēja balss tukksnesi”.

Neignorējiet veco cīnītāju nostāju! Nekādu daļu no Latvijas neatkarības nedrīkst aizskart. Nedrīkst mainīt neatkarīgās Latvijas valsts konstitūciju Eiropas nolūkiem. Tā ir valsts nodevība.

Es protestēju Jūsu vēlmei piekārt Latvijas karogam melno lenti.

Jānis JANSONS

VĀRDA BRĪVĪBAS IEROBEŽOŠANA – 21. GADSIMTA “DEMOKRĀTIJAS” SASNIEGUMS

Aprīļa beigās informācijas aģentūra “Kavkaz-Center”, kuru pamatoti var uzskatīt par pašu spēcīgāko čečenu ziņu aģentūru, mainīja savu atrašanās vietu no servera Lietuvā uz serveri Igaunijā. Krievija nekavējoties brīdināja Igaunijas varas iestādes, lai tās “neatbalsta teroristus” un “nepalīdz spēkiem, kas darbojas pret Krievijas teritoriālo vienotību”.

28. aprīlī, 12:00 pēc Tallinas laika, Igaunijas drošības policijas pārstāvji, neuzrādot nekādus juridiskus dokumentus (tiesas, policijas vai prokuratūras lēmumu), ar varu atslēdza no tīkla “Kavkaz-Center” serveri un paņēma to sev līdzi.

Cečenu informācijas aģentūras redakcijas ziņojumā teikts, ka pirms šīs agresīvās rīcības drošības iestāžu darbinieki jau tikušies ar firmas pārstāvjiem, kas tagad nodrošina aģentūras mājas lapas uzturēšanu. Taču viņi atteikušies paklausīt drošības policijas prasībai pārtraukt aģentūras apkalpošanu, kaut arī ticis piedraudēts, ka tad var rasties “lielas problēmas”.

Pēc pāris dienām nolaupītais serveris tika atdots. “Kavkaz-Center” redakcija jau vērsusies pie vairākiem Igaunijas parlamenta deputātiem ar prasību iejaukties šajā lietā un novērst vārda brīvības ierobežošanu, neļaujot ziņu aģentūrai izmantot Igaunijas servera pakalpojumus. Arī bijušā Čečenijas Republikas prezidenta atraitne Alla Dudajeva lūgusi Igaunijas parlamentu noskaidrot, kas noticis, jo drošības policijas pārstāvji iepriekš pieminētajās sarunās ar firmas pārstāvjiem teikuši, ka viņi izpilda premjerministra un parlamenta priekšsēdētāja pavēli – “jebkādiem līdzekļiem” pārtraukt “Kavkaz-Center” darbību Igaunijas teritorijā.

“Kavkaz-Center” paziņojumā atgādināta arī Čečenijas pirmā prezidenta Džohara Dudajeva loma Igaunijas vēsturē, kad viņš, būdams padomju armijas ģenerālis, atteicās izpildīt Kremļa pavēli par nacionālās neatkarības kustības dalībnieku iznīcināšanu, tādējādi novēršot iespējamo asinsizliešanu.

Ziņojuma beigās neatkarīgās čečenu aģentūras redakcija, pieminot D.Dudajeva cēlo rīcību attiecībā pret igauņu tautu, pauž nožēlu, ka pašreizējās Igaunijas varas iestādes nevēlēšas un noziedzīgā veidā slēgušas aģentūru “Kavkaz-Center”, lai izpatiktu kara noziedzniekam Putinam un viņa kļīķei. Un atgādina, ka izpatikšana Kremlim, kas ir igauņu tautas vēsturiskais ienaidnieks un slepkava, izskatās nožēlojama un apkaunojoša.

Diemžēl arī Amerika, kura lētticīgajiem šķiet kā pati demokrātijas citadele, pēc pāris dienām slēdza “Kavkaz-Center” mājas lapu, kas bija uz turieni pārcēlusies pēc problēmām ar Igaunijas drošības policiju. Redakcijai tika paziņots, ka ir saņemta sūdzība no kāda ASV pilsoņa, kurā čečenu ziņu aģentūra pilnīgi nepamatoti apsūdzēta Amerikas likumdošanas pārkāpšanā un sadarbībā ar “Alkaidu”. Tas arī kalpoja par pamatu līguma laušanai un mājas lapas darbības pārtraukšanai.

Tomēr “Kavkaz-Center” kolektīvs ir apņēmības pilns atgriezties pasaules internetā tīmeklī un turpināt cīņu ne tikai par iespēju patiesi atspoguļot Kremļa noziegumus Čečenijā, bet arī par cilvēku tiesībām brīvi iegūt un izplatīt informāciju, tas ir – par izdaudzināto “vārda brīvību”, kura jau sen ir kļuvusi par ienaidnieku tā dēvētajai “civilizētajai sabiedrībai” un “demokrātijai”, teikts ziņu aģentūras paziņojumā, kas pāris stundas pirms slēgšanas bija lasāms tās mājas lapā.

Kaukāza žurnālistu savienība (mājas lapa – www.kvestnik.org), komentējot notikumu, secina: “Pati apmeklētākā čečenu mājas lapa “Kavkaz-Center” kļuvusi ne tikai par krievu, bet arī igauņu un pēkār arī amerikāņu spēcīgu upuri. Par diviem pēdējiem ierindas čečeni domāja kā par saviem draugiem un glābējiem, taču realitāte izrādās nežēlīga. Notikumi ap “Kavkaz-Center” izskaidro daudz ko; to, ka pasaules slepenie dienesti ir viens ar otru saistīti un to, ka nosacītā vārda brīvība ir apdraudēta, bet pats skumīgākais ir tas, ka ASV faktiski kļuvusi par Krievijas sabiedroto tās koloniālajā karā pret čečenu tautu. Jāpiezīmē arī tas, ka daudzās tiesībsargājošās un humanitārās organizācijas nekādā veidā nav reaģējušas uz šo kliecīgo cilvēktiesību pārkāpumu – vārda brīvības ierobežošanu. [...]”

Šie notikumi ir kā brīdinājums visiem cietējiem un tiem, kuri alkst patiesību – “neizcelieties!”. Šis lozungs nozīmē, ka būt populāram ir labi, bet tikai līdz zināmai robežai: biznesā, pornogrāfijā, izklaides sfērā un citur, – lūdzu, popularizējieties cik tik vien tik, – šeit faktiski nav nekādu ierobežojumu. Pavisam cita lieta ir politika, šeit labāk neiejaueties, tas ir pasaules vareno darbības lauciņš, kurā par vārda brīvību var runāt visai nosacīti.”

Laikraksts “DDD” pastāvīgi atspoguļo Čečenijā notiekošo, galvenokārt izmantojot “Kavkaz-Center” sniegto informāciju. Tādēļ arī mūsu lasītājiem tiek atņemta iespēja uzzināt jaunāko un vispilnīgāko informāciju par Kremļa īstenoto genocīdu pret čečenu tautu. Jaunā pasaules kārtība vēlas, lai tautas dzīvotu kā mucā un tiktu barotas pa spundi, tas ir, ar oficiālās politikas karotīti jeb propagandu, kurai ar patiesību nav nekāda sakara. Pēc oficiālās politikas nostādnēm, kā to apgalvo Kremlis (bet pretējo, kara darbības realitāti, ar lietiskajiem pierādījumiem – videouzņēmumiem – pierāda “Kavkaz-Center”), Čečenijā tiek atjaunota mierīgā dzīve. Un itin drīz, kā to ziņo Krievijas masu mediji, “pretterorisma misijas” spēki Čečenijā tiks pārdēvēti par “miera uzturēšanas” spēkiem! ❖

Masu saziņas līdzekļu nodaļa

IRĀKU “DEMOKRATIZĒS” PĒC LATVIJAS PARAUGA. NABAGA IRĀKA...

Līga KRIEVIŅA

4. maijā Latvijas televīzijas raidījumā “Panorāma” bija sižets, kurā tika vēstīts, ka Latvijai piedāvāts adoptēt kādu Irākas pilsētu: “Latvijai esot iespēja un pat pienākums dalīties ar irākiešiem mūsu pieredzē, pārejot no totalitāra režīma uz demokrātisku un attīstītu valsti. To uzsver **Pēteris Elferts**, Latvijas valdības pārstāvis, atgriežies no starptautiskās sanāksmes Bagdādē par Irākas atjaunošanu. Sarunās ar Irākas civilās administrācijas vadību Elferts pārliecinājies, ka **Irākas atjaunošanā un demokratizācijā** būs iespēja piedalīties gan mūsu ekspertiem, gan uzņēmējiem.

Elferts uz Irākas galvaspilsētu devās pēc ASV administrācijas pēkšņā uzaicinājuma Latvijai piedalīties pasākumā. Viņš atzīst, ka pēc amerikāņu lūguma informācija par to tika slēpta. Sanāksmē pieredzētais atsauc atmiņā neatkarības atgūšanu Latvijā. Irākiešu runas bijušas garas kā Tautas frontes laikā pie mums, kad cilvēki pirmo reizi dzīvē izbūvējuši runas brīvību, iespēju paust pretēju viedokli.

Pēteris Elferts: “Viņi nav pieraduši pie tādas iespējas. Cilvēki vienkārši izkratīja savu sirdi.”

Reportieris: “Sarunās ar Irākas civilās administrācijas vadītāju Džeju Gārneru un viņa vietnieku Timu Krosu arī Latvijai piedāvāts adoptēt kādu Irākas pilsētu, tas ir, strādāt kā administratoriem pašvaldībās. Jau nākamnedēļ amerikāņi precizēsot, kādus ekspertus vēlas redzēt Irākā no Latvijas.”

Pēteris Elferts: “Daudz lietderīgāk nevis sūtīt līdzekļus, bet šī ir lieliska izdevība, kur sakrīt ekspertu zināšanas ar Irākas tautas vajadzībām.”

Reportieris: “Pēc Elferta teiktā, mūsu uzņēmējiem jābūt aktīviem, kontaktējoties ar tām kompānijām, kurām piešķirs pamatkontraktus Irākas atjaunošanā. Piemēram, Dienvidirākā elektroapgādes sistēmu padomju laikos būvējuši krievi un poļi, un mūsu speciālistiem tā ir pazīstama. Elferts secina, ka irākiešu vēlme pārņemt varu ir lielāka nekā varēšana – demokrātija ir embrija stadijā. Irākas demokratizācija būs ilgs un sarežģīts process. Pēc Elferta domām Latvijai ir pienākums dalīties šajā pieredzē.”

Ja Irāku piedāvāts “demokratizēt” pēc Latvijas parauga, tad, izvērtējot mūsu zemē notiekošos procesus, varam ieskicēt ne tikai Irākas likteni, bet arī to, ko ar vārdu “demokratizācija” saprot anglosakšu pasaules varēnie.

“Demokratizētajā” Latvijā trūkst naudas pensionāriem, skolotājiem, medicīnas darbiniekiem. Kur gan lai tā rastos, ja valsts par lēcas virumu iztirgojusi savus īpašumus privātām kompānijām, līdz ar to peļņa vairs nenonāk valsts budžetā, bet gan atsevišķu individuālu kabatās. Turklāt lielākā daļa no šiem “indivīdiem”, kompānijām ir vai nu padomju okupanti, kuri pēc PSRS sabrukuma bija augstos amatos dažādās ražotnēs, vai arī ārzemnieki.

Ieskicēsim tikai pāris vaibstus “demokratizētās” Latvi-

jas sejā, balstoties uz masu saziņas līdzekļos pieejamo jaunāko informāciju. Viens no šādiem piemēriem ir Jūrmalas pilsētas liktenis. Avīze “Telegraf” 25.aprīlī raksta, ka lielākā daļa Jūrmalas jau sen vairs nepieder Latvijai, bet gan ārzemju kompānijām un ārzemju pilsoņiem. Kūrortā, pēc “Lursoft” datiem, saimnieko Krievijas, Itālijas, Baltkrievijas pārstāvji, ir arī vairākas ofšoru firmas, kuru īpašniekus noskaidrot nav iespējams. Jūrmalas tūrisma un ārējo sakaru priekšnieks Armands Muiznieks pastāstīja, ka, attīstoties tūrismam, arvien vairāk uzņēmēju tiek piesaistīti Jūrmalai. Tādēļ arī

“Katrs var pārliecināties, ka paust pretējo viedokli – tādu, kas neatbilst valsts politikai, ir iespējams, taču tas tiks pasniegts kā neizglītotu un maz informētu cilvēku viedoklis, kā arī ļoti reti atspoguļots masu saziņas līdzekļos. To var attiecināt gan uz cilvēkiem, kuri izsakās par dekolonizāciju, gan pret iestāšanos Eiropas Savienībā.”

Latvijas valstij pieder tikai maza daļa Jūrmalas – gandrīz viss ir nonācis privātajā īpašumā. Tagad tai pieder tikai viesnīca “Liesma” (“Latven-ergo”), rehabilitācijas centrs “Vaivari” (Labklājības ministrija) un vēl dažas citas sanatorijas, kur valsts īpašumā palikusi neliela daļa.

Balstoties uz šo vienu piemēru – Latvijas populārākās kūrortpilsētas izpardošanu – var secināt, ka **“demokratizāciju” anglosakšu gaumē, kura tiek ieviesta Latvijā un kuru tagad plānots ieviest Irākā, patiesībā var dēvēt par tautas aplaupīšanu, iztirgojot valstij jeb visai tautai kopīgi piederušo īpašumu atsevišķiem indivīdiem, kuri lielākoties nav Latvijas likumīgie pavalstnieki, bet gan okupantu un kolonistu pēcteči, kā arī ārzemnieki.**

Tā rodas apburts aplis – valstij vairs nepieder īpašumi, budžetā neienāk nauda, un vienīgais veids, kā kaut ko uzbūvēt, ir atkal “piesaistīt investorus”, tas ir – ļaut mūsu zemē saimniekot un gūt peļņu ārzemniekiem.

Ziņu aģentūra *LETA* 1.maijā rakstīja, ka “privāto investoru grupa līdzās Dzelzceļa tiltam Rīgā grib būvēt Zemgales tiltu, par kura šķērsošanu autovadītājiem būtu jāmaksā.

Rīgas domes priekšsēdētāja vietnieks Aivars Kreituss norādīja, ka pirms tilta būvniecības investori vēlas saņemt apstiprinājumu, vai Latvijā likumdošana ļauj būvēt maksas šķērsojumus un, ja likumdošana šādas iespējas neparedz, panākt likumu grozījumu izdarīšanu, kas atļautu maksas tilta būvniecību.

Satiksmes ministrijas Autotransporta departamenta direktors Tālis Straume skaidroja, ka likums par koncesijām ļauj veidot maksas ceļus, līdz ar to nekādi grozījumi likumdošanā nav nepieciešami”. Interesanti būtu zināt, – ja Rīgā tiks uzbūvēts šāds tilts, vai pār to atļaus braukt sabiedriskajam transportam, jeb pateiks – maksājiet arī jūs vai izvēlieties citu tiltu?! Ja jau esi reņģu ēdājs, tiltu tev būs apbrīnot, stāvēt uz kāda vēl *neprihvatizēta* Daugavas krasta pleķīša.

Jau tagad valstij lielus zaudējumus nesusi tiesāšanās ar “Lattelekom” ārzemju īpašnieku, un tas nebūt nav vienīgais piemērs, – tāds pats liktenis var sagaidīt arī Rīgas domi, jo tā konkursā par kāda cita tilta būvniecību, devusi priekšroku Latvijas uzņēmēju piedāvātajam projektam, nevis horvātu uzņēmējiem. Avīze “Telegraf” 25.aprīlī raksta, ka Rīgas dome nolēmusi, ka Dienvidu tiltu Rīgā projektēs un būvēs kompānija “Dienvidu tilts”, kuras sastāvā ietilpst vairākas Latvijas celtniecības firmas. Zaudējušais horvātu koncerns “Industrogradnja” esot apsollījis rīkoties un,

“balstoties uz starptautiskajām tiesībām”, pārsūdzēt Rīgas domes lēmumu starptautiskajā tiesā!

Bet, atgriežoties pie Irākas, pienāk ziņas arī par tur notiekošo “demokratizāciju” jeb brīvās

tirgus ekonomikas ieviešanu. Krievijas portāls *Newsru.com* raksta: **“Irākā ienāk tirgus ekonomika – tos, kuri nevar samaksāt, automātiski izliek no dzīvokļiem.** Bieži tas notiek, pielietojot spēku.

Saskaņā ar bijušo Irākas likumdošanu, nekustamā īpašuma īpašnieki nevarēja paaugstināt īres maksu, ja īrnieki tam nepiekrita. Likums aizstāvēja īrnieku tiesības. Un nekādas problēmas nebūtu radušās, ja Irākas dinārs būtu palicis stabils. Taču pēc operācijas “Vētra tuksnesī” Irākas dināra kurss kritās un izrādījās, ka īrnieki, kuri nevēlējās maksāt vairāk, par dzīvokli maksā 7 – 10 centus.

“Mājas saimnieks, no kura es 22 gadus to īrēju, pirms divām dienām atnāca un pieprasīja, lai 24 stundu laikā es atbrīvoju māju,” – stāsta 46 gadus vecais Bagdādes skolas skolotājs Amērs Muhameds, “pretējā gadījumā viņš rīkošies. Nākošās dienas vakarā pa otrā stāva logiem tika atklāta uguns. Paldies Dievam, ka nevienam nav cietis. Šorīt no rīta mēs bijām spiesti māju pamest.”

Tādu cilvēku, kā šis skolotājs, šodien Irākā ir tūkstošiem, ziņo Krievijas informācijas aģentūra “Novosti”. Patiesām, balstoties uz iepriekšējiem likumiem, īrnieki nepiekrita īres maksas paaugstināšanai. Bet maksāja Valsts komitejā, kas bija atbildīga par īres jautājumiem. Šeit arī Amērs Muhameds saņēma izziņu, ka par īri ir samaksāts un nauda pārskaitīta īpašnieka kontā. Par māju no 1981.gada viņš maksāja 80 dinārus mēnesī. Tikai tad tas bija 265 dolāri, bet tagad – 4 centi.

Patiesībā jau skolotājs nespēj vairāk samaksāt. Līdz 1991. gadam viņš saņēma 300 dināru algu. Blokādes laikā – 15 tūkstošus dināru (apmēram 8 dolārus).

Tomēr 9.aprīlī iepriekšējā vara krita. Īpašnieki saprata, ka ir pienācis viņu laiks un mētas atgūt īpašumus, izmetot no tiem pat veselas ģimenes.

Bieži no mājām izdzītie apmetas sporta nometnes “Haifa” laukumā. Pašlaik tur ir izveidota telšu pilsētiņa.

Teltīs dzīvo 290 palestīniešu ģimeņu, kuras ir 1948. gada bēgļi. Iepriekšējā režīma laikā Irākā viņiem bija īpašs statuss, un īres maksa viņu mājās netika paaugstināta no pagājušā gadsimta piecdesmitajiem gadiem. Un īpašniekiem tas, protams, nepatika.”

Tik tiešām – būs jāpiekrīt Pēterim Elfertam – līdzība ar Latvijas demokratizāciju Irākas “demokratizācijā” jau ir acīmredzama! Lai kādi trūkumi piemita iepriekšējam totalitārajam režīmam, jaunievietā “kārtība” – “saulainā demokrātija” savā totalitārisma to pārspēj pat vairākas reizes. Arī Latvijas “atmoda” faktiski bija viena totalitāra režīma nomaiņa ar citu, tie paši “vēži” ielida citā kultūrā un ar daudz lielāku vērienu turpināja savu darbību, atļaujot pāri kritušajam dzelzs priekškarām gāzties arī vēl ārzemju “harpijām”, kurus interesē tikai un vienīgi pašlabuma un peļņas gūšana, nevis *kaut kādas* latviešu tautas labklājība. Arī tagad irākiešu labklājība ir tas pēdējais, kas rūp amerikāņu-angļu “demokrātijas nesējiem”. Dzelzs sienā ap Irāku ir kritusi, un tagad arī šī valsts atvērta ārzemju kapitālam, kļūstot par peļņas vietu ārzemniekiem.

Iepriekš pieminētajā “Panorāmas” sīžetā par Irākas pilsētas adoptāciju teikts, ka tagad irākiešiem dota iespēja gari un plaši runāt, izsakot pretēju viedokli, gluži kā pie mums Tautas frontes laikā! Kopš pieminētajiem laikiem Latvijā pagājuši vairāk nekā desmit gadi. Un katrs var pārliecināties, ka paust pretēju viedokli – tādu, kas neatbilst valsts politikai, ir iespējams, taču tas tiks pasniegts kā neizglītotu un maz informētu cilvēku viedoklis, kā arī ļoti reti atspoguļots masu saziņas līdzekļos. To var attiecināt gan uz cilvēkiem, kuri izsakās par dekolonizāciju, gan pret iestāšanos Eiropas Savienībā.

Lūk, kādu “vārda brīvību” var sagaidīt irākieši – izteikties amerikāņu “demokratizācijas” politikas ietvaros par labu tai. Bet tikko “viedoklis” ar to nesakrīt un irākieši paūz savu sašutumu par amerikāņu okupantu klātbūtni, tā notiek izrēķināšanās. Kā piemērs tam ir amerikāņu atklātā uguns uz mierīgo Irākas iedzīvotāju protesta akciju, nogalinot dažus “nepareizā viedokļa” paudējus.

Taču visskumīgākais šajā situācijā ir tas, ka arī daži latvieši tagad nostāsies vienā rindā ar “Irākas atbrīvotājiem” un “nesīs gaisu!” irākiešiem, kaut arī pašu zemē valda haoss un nesakārtotība. Vienu lietu gan šiem latvju emisāriem Irākā vajadzētu atcerēties – viņi atrodas musulmaņu zemē. Un lielākajai daļai irākiešu, kā arī citu Irākas kaimiņvalstu iedzīvotājiem, viņi būs tikai un vienīgi neticīgie, kurus katram istam musulmanim ir pienākums triekt ārā no musulmaņu zemes, ja šie neticīgie tur iebruķuši, nevis ieradusies kā ģimeņi. Iesaku atcerēties arī Čečenijas piemēru, kad Basajeva vienība uzspridzināja administrācijas ēku Džoharā, kurā strādāja tieši tādi paši Maskavas nēlgtie viesi, un vēlreiz apdomāties, kādēļ gan būtu vērts riskēt ar dzīvību – lai par irākiešu upuriem kļūst amerikāņi un angļi, kas šo karu izraisīja, nevis latvieši. ❖

AR TAISNĪBU PRET VALDĪBU

Liene APINE

Jau vairākkārt esam vērsuši lasītāju uzmanību uz absurdo situāciju, ka pensionāri, kuri visu savu mūžu apzinīgi strādājuši, vecumdienās spiesti dzīvot necilvēcīgos apstākļos, saņemot smieklīgi mazas pensijas. Ie-

jaunu pensiju likumu.

3. *Valsts kontrolei jāveic vi-saptveroša revīzija Labklājības ministrijā. Jānoskaidro atbildīgās personas par ļaunprātīgi izkropļoto pensiju reformu, kuras “administrēšanai” izšķērdēts*

dzīvotāju apvienības “Rīdzinieki” mudināti, pensionāri beidzot ir uzsākuši cīņu pret amorālo pensiju likumu un nīcīgo valsts varas attieksmi pret vecāko paaudzi un visu latviešu tautu kopumā.

Laikraksta DDD 7(29) numurā var lasīt interviju ar iedzīvotāju apvienības “Rīdzinieki” valdes locekli **Skaidri-ti Jansonu**. Savukārt laikraksta 9(31) numurā publicēts aicinājums 6.maijā piedalīties visas Latvijas pensionāru kopsapulcē – konventā, kas būtu plašākā pensionāru pārstāvniecība, augstākā līmeņa lēmēj institūcija, kas tiesīga paust visa pensionāru kopuma viedokli un pieņemt lēmumus par pensionāru problēmām.

Par spīti oficiālās varas mēģinājumiem noklusēt informāciju par gaidāmo konventu, 6.maijā Kongresu namā pulcējās vairāki tūkstoši pensionāri no visas Latvijas, lai kopīgi apspriestu absurdo situāciju un rakstiski formulētu savas prasības Latvijas valdībai. Konventa organizatori neslēpa savu prieku par tik lielu atsaucību no pensionāru puses. Pēc diskusijām un savstarpējas domu apmaiņas Latvijas pensionāru sapulce – konvents pieņēma sekojošus lēmumus:

2003.gada 6.maijā Rīgā, Kongresu namā sasauktais konvents ir visplašākā Latvijas vecākās paaudzes tiešā (bez organizāciju starpniecības) pārstāvniecība, pensionāru kopuma viedokļa paudējs un augstākā līmeņa lēmumu pieņēmējs.

Konvents nolēmja:

1. *Latvijas pensionāru federācijas (LPF) vadība nav tiesīga runāt Latvijas pensionāru kopuma vārdā, jo tā pauz pensionāru absolūtā vairākuma intereses pretēju viedokli. LPF vadības paustā nostāja, ka pašreizējā pensiju likuma redakcija apmierina visas pensionāru kategorijas, uzskatāma par pensionāru interešu nodevību.*

2. *Kategoriski prasām Labklājības ministrijai, valdībai un likumdevējiem mainīt pensiju likumu, kas ir netaisns, pensionāru absolūto vairākumu diskriminējošs un noved pie ļaunprātīgas sociālā budžeta iztūkšošanas.*

Nepieciešams:

a) *apturēt likuma darbību pašreizējā redakcijā;*

b) *pieņemt pagaidu kārtību pensiju aprēķināšanai, mainot sākuma kapitāla aprēķina formulu, lai adekvāti un bez diskriminācijas tiktu novērtēti visu pensionāru darba ieguldījums pirmsreformas periodā;*

c) *6 mēnešu laikā, ar sabiedrības pārstāvju līdzdalību, izstrādāt un Saeimai pieņemt*

Pasaules Bankas kredīts, kā arī citi pārkāpumi.

4. *Saeimai jānovērs bezatbildīgi pieņemto likumu “Par dzīvojamo namu denacionalizāciju Latvijas Republikā” un “Grozījumi likumā Par dzīvojamo telpu īri” izraisītās sekas – denacionalizēto namu īrnieku diskriminācija un denacionalizēto namu īpašnieku apgrūtinājums apsaimniekot savu īpašumu. Nepieciešams neka-vējoši izveidot darba grupu ar sabiedrības pārstāvju un likumdevēju piedalīšanos, lai izstrādātu optimālāko problēmas risinājuma variantu.*

5. *Pirms referendumu par iestāšanos Eiropas Savienībā, pensijas jānodrošina vismaz iztikas minimuma līmenī. Ja to nav iespējams veikt, izmantojot valsts resursus, nepieciešams prasīt ārvalstu palīdzību, kā tas paredzēts Latvijai saistošos starptautiskos līgumos.*

6. *2003.gada 10.aprīlī tika panākta vienošanās ar premjeru E.Repšes kungu par darba grupas veidošanu pensiju likuma izkropļojumu izvērtēšanai. Tās izpilde tiek nepamatoti novilcināta. Nosodām šādu Valsts kancelejas atbildīgo darbinieku rīcību; prasām nekavējoši izveidot darba grupu un uzsākt tās darbību.*

7. *Konvents ievēl izpildinstitūciju un pilnvaro to pārstāvēt Latvijas pensionāru kopuma intereses valsts un pašvaldību institūcijās, kā arī Latvijas, ārvalstu un starptautiskajās sabiedriskajās organizācijās.*

8. *Nākamais konvents sasaukams pēc viena gada.*

Darba grupa

Tikai divas dienas vēlāk, 8.maijā, iedzīvotāju apvienība “Rīdzinieki” rīkoja nākošo akciju – piketu pie Ministru Kabineta, lai protestētu pret izveidoto darba grupu Pensiju likuma pārskatīšanai. Kā laikrakstam DDD pastāstīja apvienības pensionāru sekcijas vadītāja **Baiba Pelse**, tad jaunizveidotā darba grupa ir “kārtējais gadījums, kad ļoti labu ideju, kuru, starp citu, Labklājības ministrija atteicās pieņemt, ierēdniecības mašīnērija atkal pārvērs par vienu vie-nīgu farsu.” Izrādās, ka jaunizveidotajā darba grupā pensionāru apvienība no savas puses varēja pieteikt tikai vienu cilvēku, bet no pastāvošās varas puses tajā tika iekļauti vēl astoņpadsmit cilvēki, kuri ir apmierināti ar pašreizējo situāciju un tādēļ nav ieinteresēti mainīt spēkā esošo Pensiju likumu.

Latvijas Nacionālā fronte pilnībā atbalsta pensionāru izvirzītās prasības, tādēļ mūs in-

teresēja, kāda būs iedzīvotāju apvienības “Rīdzinieki” tālākā rīcība, ja valdība tās neievēros?

Vladislavs (Valdis) Nau-duševics, iedzīvotāju apvienības “Rīdzinieki” valdes priekš-sēdētājs: Visticamāk, ka reālais naudas pielikums pie pašreizējām pensijām arī nebūs, jo naudas nav, bet valdībai tad ir jāatzīst savas kļūdas, jāmeklē un jāso da tie zagļi, kuri šo valsti ir nozagusi. Ja valdība centisies atrast un likvidēt esošās situācijas cēloņus, tauta sapratīs, bet tad nu gan jākar pie *lielā zvana* visi tie, kuri šo valsti ir apzaguši un noveduši to līdz pašreizējam stāvoklim.

Ja nekas nemainīsies, un mūsu pašreizējās aktivitātes netiks ņemtas vērā, mēs vērsimies Eiropas institūcijas. Mēs turpināsim savas protesta akcijas ne tikai par šo jautājumu, jo mūsu darbība aptver visu sabiedrību. Šoreiz esam sapulcējuši pensionārus, bet ap mums pulcējas arī, maznodrošinātie, kuriem ir smieklīgi mazas algas. Viegli neiet arī daudz bērnu ģimenēm un vientuļajam mātēm.

Pirms referendumu par iestāšanos Eiropas Savienībā tautas mulķošanas kampaņā ne vienu reizi vien kā arguments tiek izvirzīts apgalvojums, ka līdz ar Latvijas iestāšanos ES pensionāriem tiks palielinātas pensijas. Interesanti, vai paši pensionāri tam tic?

Baiba Pelse: Tie ir salti meli! Tas jau ir pateikts, ka pensijas nepalielinās, tāpēc mēs, pensionāri, negribam stāties Eiropas Savienībā. Pašreiz mēs saņemam pensijas, kuru apjoms ir puse no iztikas minimuma. Kad iestāsīsimies Eiropas Savienībā, celsies cenas – ko tad mēs iesāksim!?

Šajā sakarā gribu teikt, ka esmu priecīga, ka mūsu rīkotais konvents 6.maijā izdevās – un galvenokārt tādēļ, ka cilvēki pēc 13 gadiem ir beidzot pamodušies un sapratuši, ka neviens viņu labā nekad nedarīs, ja paši nerosīsies un nerīkosies. **Galvenais ir panākt, lai tauta**

Visi, kuri vēlas palīdzēt un piebiedroties

“Rīdziniekiem”, var zvanīt pa tālruniem:

Valdis Nauduševics – 9485616

Vladimirs Panačuks – 7400817

Baiba Pelse – 7618283

NODEVĒJI SAŅEMS SODU

Zinātnu doktori savās disertācijās par tautas izdzīvošanas jautājumiem uzsver, ka tautai draud briesmas, ja tās īpatsvars noslid zem 75 procentiem tās etniskajā teritorijā. Latvijā šodien tas ar grūtībām sasniedz tikai 50 procentus...

Tauta mirst tad, ja zaudēta tās valoda, morālās vērtības, mentalitāte, nacionālās kultūras savdabība. Tas viss šobrīd pakāpeniski notiek ar latviešu tautu Latvijā.

Valsts prezidente 10.februārī savā runā Jelgavā mums atgādināja, ka Eiropa latviešiem nespējdot **simtprocentīgi** atteikties no savām nacionālajām vērtībām. Nē, paldies! Ja man jāreķinās ar deviņdesmitprocentīgu savas tautas kultūras iznīdēšanu un interešu aizliegumu, tad es nespēju un negribu piedalīties!

Tas, ka ne tikai es, bet arī daudzi citi to nevēlas, pierādījis 16.aprīlī TV raidījumā – Dombura rīkotajā telefonaptauja. Eiromiļi izrādījās par kādiem 500 mazāk nekā Eiropas Savienības pretinieki, neskatoties pat uz to, ka ES mums sola visu “labi apmaksāt”.

Vēlos atgādināt Rūdolfa Blaumaņa vārdus: “Mans zelts ir mana tauta, mans gods ir viņas gods!” Novēlu tos neaizmirst un nekļūt par savas tautas nodevējiem. Latvijas iekļaušana Eiropas Savienībā un dekolonizācijas neveikšana ir latviešu tautas un valsts nodevība. Nodevēju necies ne paši nodotie, ne arī tie, kuriem tas ir pakalpojies. Filmās esmu redzējis iekarotāja atbildi, kad nodevējs prasa samaksāt solīto. Un tā skan: “Nodevības man patīk, bet nodevējus es nevaru ciest!” Tad tiek nocirsta galva nodevējam. Taču, ja arī tautas nodevēji izspruks no savu saimnieku izrēķināšanās, tad tauta viņiem nepiedos nekad!

Gustavs KALNIŅŠ

PADOMJU OKUPANTU

9.MAIJA DZĪRES RĪGĀ

◀ 1. lpp.

Pasākums tika izmantots, lai vāktu parakstus pret likumu, kas, sākot no 2004. gada, vidusskolās paredz daļu priekšmetu pasniegt latviešu valodā. Arī laikraksta “DDD” pārstāves nespēja palikt vienaldzīgas pret šo akciju un “parakstījās” pat trijās lapās, atstājot tajās nevis atbalstu lielkrievu šovinistu prasībām, bet gan aicinājumu okupantiem braukt mājās! Nabaga parakstu vācēji tā isti nesaprata, kas tur rakstīts, un viņiem viegli varēja iestāstīt, ka “Okupanti Brauciet” ir vārds un uzvārds, bet “Mājas” – adrese.

Arī mikrofons un skatuve tika likti lietā, lai aizstāvētu “rodnuju reč”, kuru viņiem vēlas atņemt “fireri”, tas ir, *sasodītie* latvieši. Tautā iemīļotais dzejnieks Fēlikss Kacs, kā viņu pieteica mītiņa vadītāja skandalozā Tatjana Ždanoka, klātesošajiem nolasīja dzejoļi, kurā teikts, ka dzimto krievu valodu viņiem neviens neatņems ne ar spēku, ne likumiem:

“Kamēr mūsu protests mierīgs dus, katrs dobelis mūs nozākā un katrs tabūns draud ar nejdzīgu likumu kabatā, un ķercot katrs firers mums draud apgrauzīt mūsu krievu valodu, prezidente šodien kopā ar viņiem darbojas! Bet mēs teiksim – mums kompromiss nav pieņemams, mēs savu valodu neatdosim!”

Daudzi gan šajās runās neklausījās, un zālītē atgūlušī vai pa pakšiem sasēduši, tiesāja līdzpaņemtos gurķus un ierāva arī daudzveidīgus alkoholiskos dzērienus, sarīkojot īstu pikniku monumenta parkā un tā pakājē. Citi izmantoja iespēju uzdejojot krievu tautas dejas dzīvās mūzikas pavadījumā.

Kad pajautājām divām personām, kas pēc ārējā izskata bija ļoti līdzīgas kompetentiem drošības policistiem, kāpēc okupanti netiek noslānīti ar gumijas pipkām, viņi izteica versiju, ka policisti baidās, jo krievvalodīgie, atšķirībā no paglējaviem latviešiem, ir vienoti. Tāpēc tas varētu izraisīt lielus nemierus.

Pēc mītiņa beigām “DDD” pārstāves, apsverot šo pašu kompetento puīšu izteikto izbrīnu par mūsu bezbailīgo klātbūtni šādā pasākumā, devās projām, jo turpinājumā bija paredzēts koncerts, kura laikā katrs latviski runājošais tiekot uzskatīts bez maz vai par pašnāvnieku, ja iedrošināties spert kāju šajā vietā... ❖

Teksts un fotogrāfijas

Līga KRIEVIŅA

OKUPANTU PREŠĒ

Latvijas okupanti jeb “cērmes” vēlas cīnīties par savām “tiesībām”

Okupantu laikraksts **Večernaja Rīga** 25.04.2003. raksta, citējām: “Ja mūs būtu vairāk, ar mums runātu pavisam savādāk. Mums atņemt to, kas mums pienākas no dabas – mātes valodu, galu galā – iedunkāsim savus kaimiņus, draugus, vīrus un sievas un iziesim ielās lai protestētu, – runāja vecāki.”

“Ja mūsu ir daudz, ar mums rēķinās!” Tā lielkrievu šovinisti ir parādūši risināt problēmas – ar pārspēku uzspiežot savu “kārtību”, kas okupētajās un kolonizētajās teritorijās vienmēr ir pretrunā ar pamatnācības interesēm.

Nevienam ieceļotājam no svešas zemes nav tiesības no valsts pieprasīt uzturēt viņiem skolas par valsts līdzekļiem. Turklāt pieprasīt, lai mācības šajās skolās notiktu viņu dzimtajā valodā. Taču, pēc krievu šovinistu un imperiālistu domām, šie spēles noteikumi ir jāmaina, ja viņi šeit ir sabraukuši tūkstošiem un pretlikumīgi nodzīvojuši sešdesmit gadus!

Turpinājumā avīzē **Večernaja Rīga** pavēstīts: “Galu galā, Rīgā mēs pat neesam nacionālā minoritāte – mēs esam vairākums. Un ir pienācis laiks pārvarēt verdzisko nepilnvērtības kompleksu.”

Uzdosim sev jautājumu – ja tagad okupanti uzskata, ka ir verdzisks nepilnvērtības saistīti, kas notiks tad, kad viņi šo atgūs “pilnvērtības sajūtu”? ❖

VEROČKAS VIZĪTE DAUGAVPILĪ

◀ 3. lpp.

“Bet latviešu patrioti – NICINĀTI!” – man gribējās iesaukties, tomēr es savaldījos, jo sapratu, ka mēģināt kaut ko ieskaidrot cilvēkam ar tik nelabojami deģenerējušos apziņu ir pilnīgi bezcerīgi. Tad kāds naturalizēts okupants no avīzes “Sejčas” vaicāja, vai VV-F braukšot uz Pēterburgas 300.gada-dienas svinībām, vai tikšoties tur ar Putinu un kā viņai veico-ties ar krievu valodas mācīšanos. Šim tipam VV-F labprāt at-bildēja uz visiem trim viņa uzdotajiem jautājumiem. Uz Pē-terburgu viņa noteikti braukšot, jo esot jau sapēmusi ielūgu-mu, vai tikšoties ar Putinu, to vēl nezinot, bet **krievu valodu viņa citīgi mācoties katru brīvu brīdi**, tikai pēdējā laikā ārzemju komandējumu dēļ maz tādu esot. Taču viņa regulāri skatoties filmas, kas subtitrētas no krievu valodas uz latviešu un daudzus vārdus jau pati, bez tulkošanas saprotot. “Es ceru, ka savas otrreizējās prezidentūras laikā es noteikti vēl atbrauk-šu uz Daugavpili un praktiski nodemonstrēšu, kā man ir vei-cies krievu valodas apguvē!” – “Veročka” sirsnīgi solīja oku-pantam. Drīz pēc tam preses konference beidzās un manus mēģinājumus uz atvadām tomēr pieklūt VV-F un uzprasīt, kas ir Rozes Krusta ordenis, pārtrauca prezidentes svīta, kas ar savām mugurām aizsedza pieeju “Viņas Gaišībai”.

Ko lai vēl te piebilst? Šķiet nekādi komentāri vairs nav vajadzīgi. Atliek tikai pajautāt – **vai tiešām mēs, latvieši, neesam pelnījuši labāku prezidentu par VV-F?** Vai tiešām atkal būs taisnība klasiskajam izteicienam: “Katrai tau-tai ir tādi valdnieki, kādus tā ir pelnījusi!” ❖

PASAULES ZIŅAS

Krievijas – Eiropas Savienības bezvīzu režīms no 2007. gada

15. aprīlī Krievijas – ES sadarbības padomes sēdē Luksemburgā tika saņemts politisks atbalsts darba grupas izvei-dei, kas nodarbosies ar bezvīzu režīma pakāpenisku ievieša-nu. Paredzēts, ka Krievija un Eiropas Savienība soli pa solim abpusēji atteiksies no vīzu pieprasīšanas otras puses pilso-niem. Paredzams, ka diplomāti un ierēdņi būs pirmā grupa, kas varēs bez vīzām uzturēties otras puses teritorijā uz laiku līdz 90 dienām. **Eiropas Savienība un Krievija arī sek-mīgi turpina sarunas par vienotas ekonomiskās tel-pas izveidi ES – Krievijas sammitā. Krievija ir otrais lielākais ES tirdzniecības partneris.**

Krievijas prezidents Vladimirs Putins pieņēmis lēmumu uzaicināt Eiropas Savienības (ES) nākotnes dalībvalstu vadītājus uz Sanktpēterburgas trīsdesmitgades jubilejas svinībām. Tā 17.aprīlī Atēnās paziņoja Krievijas ārlietu ministrs Igors Ivanovs. “Māja beigās pēc Putina uzaicinājuma Ziemeļu gal-vaspilsētā pulcēsies daudzu valstu līderi, ieskaitot ES val-stis. Ar prieku varu paziņot, ka uz jubilejas svinībām tiks uzaicināti arī nākotnes ES dalībvalstu vadītāji,” paziņoja Krievijas ārlietu ministrs.

“Tādējādi Sanktpēterburgas 300 gadu jubilejas svinības, kā mēs ceram, kļūs par Eiropas apvienošanas svinībām un sniegs “Eiropas idejai” jaunu virzienu,” ES prezidējošās valsts Grieķijas galvaspilsētā Atēnās uzsvēra Ivanovs. Reizē ar Sanktpēterburgas jubilejas svinībām notiks arī *G-8* valstu sanāksme un Krievijas un ES sammits.
www.nato.lv

Pēc vienas no ES komisijas domām, čečenu tie-sības apspiež nevis Krievija, bet gan Latvija, Igaunija, Lietuva, Ukraina un Gruzija

Jau par izsmieklu kļuvuši dažādu Eiropas institūciju ziņo-jumi un diskriminācijas pētījumi.

“Vācu vilnis” ziņo, ka “Eiropas Savienības komisija ciņā ar rasismu un neiecietību nākusi klajā ar ziņojumu par tās dar-bību 2002. gadā. Tajā teikts, ka ciņa pret visa veida diskrimi-nācijas gadījumiem un vajāšanu, kas saistīta ar piederību no-teiktai rasei, devusi tikai “dažus uzlabojumus”. “Diemžēl 2002. gads, teikts ziņojumā, kļuvis par gadu, kad turpina saasināties antisemitisms, krasi palielinās vardarbības aktu skaits, kas saistīti ar nacionālo piederību.”

Eirom komisija pēc kārtas esot analizējusi stāvokli dažādās valstīs, un nonākusi pie secinājumiem, ka vislielākās preten-zijas tai ir pret Igauniju, Gruziju, Latviju, Lietuvu un Ukrai-nu. Šajās valstīs gan esot manīts neliels progress, teikts ziņo-jumā, taču **vislielāko nozēlu rada atklāti nacionālistis-kā pieeja dažādiem jautājumiem politiskajā un sabied-riskajā dzīvē. It īpaši tas attiecoties uz krievvalodīgo neatņemamo tiesību ievērošanu šajās valstīs, kā arī smago un gandrīz beztiesisko Čečenijas un Afganis-tānas bēgļu, kā arī čigānu apmetņu iedzīvotāju stā-vokli.**

Šis ir viens no spilgtākajiem un absurdākajiem piemēriem – melīga un noziedzīga propaganda. Ar ES mūti runā pati Krie-vija, tās imperiālistiskās intereses. Tā vietā, lai ES institūci-jas pārtrauktu patiesu genocīdu, kas visas pasaules acu priekš-ā notiek pret čečenu tautu, Eiro-Kremļa mafijas birokrāti atrod “grēka āžus” citās Krievijas impērijas iekārotajās zem-ēs – un tie ir šo zemju likumīgie pavalstnieki, kuri tiek apsū-dzēti, ka neizturas “kā nākas” pret Krievijas piekto kolonu šajās valstīs.

Pēc The Chechen Times (www.chechnya.nl) materiāliem

ZEMNIEKU IZNĪCINĀŠANA

Godājamai Jūsu laikraksta redakcijai!

Cik ilgi vēl Latvijas valsts Zemkopības ministrijā un Latvijas valsts valdībā tiks piekopta sātāniska-masonis-ka politika pret 97% Latvijas valsts zemnieku?

Tuvojoties balsoša-nas laikam par iestā-šanas Eiropas Savie-nībā, ar lielu nepa-cietību gaidīju jauno subsidiju nolikumu Latvijas lauksaim-niecībā. Bet, sagaidījis to, es-mu stipri vilies. Pirmkārt, piena lopkopībā šogad subsi-dijas paredzēts maksāt par vienu pārraudzībā esošu slau-camu govi – Ls 5,50 mēnesi, kā tas ir visā Eiropas Savieni-bā. Bet tavu brīnumu – pasaules praksē vēl nebijis gadījums – ar par vairākiem mēnešiem atpakaļejošu datumu man bija jāuzsāk govju pārraudzība jau 2002.gada 1.oktobrī!? Es to bū-tu varējis arī izdarīt, ja Lauk-saimniecības ministrija mani būtu savlaicīgi, pirms šī termi-ņa, brīdinājusi, ka man ir jāuz-sāk govju pārraudzība. Tas ne-tika izdarīts. Lasi nolikumu un brīnies! Un līdz ar to subsidiju jautājums piena lopkopībā par vienu un daudz vairāk govīm ir izsmelts... Vai tas nav **sāta-na** darbs?

Tālāk – par subsidiјām liel-lopu gaļas ražošanā, kur subsi-diju nolikums ir vēl dramatis-kāks un pat ne uz to pusi atbil-stošs tam, kādam vajadzētu būt, tuvojoties iestājai Eiropas Savienībā.

Piemērs. Ja nobarojamais bullis dzīvmasā virs 400kg ir radies no apsēklošanas ar no ārzemēm ievestu un trakum-sērgai iespējami pakļautu spermu, tad par šādu jaunlo-pu tiek piemaksāti Ls 90, par pārējiem – Ls 60 (tomēr ga-nāmpulkā ir jābūt vismaz 20 ragulopiem)...

Tas ir pilnīgi pretēji Eiropas Savienībai, kur saņem subsidi-jas par 1ha, par 1 lopu, – Latvi-jā subsidiju vairs nav spējīgi sa-ņemt vismaz 97% zemnieku.

Tā kā Latvijā zemnieki gan-driz simtprocentīgi nodarboj-as ar lopu audzēšanu, šis sub-

sīdiju nolikums skar gandrīz visus zemniekus, un šis ir tas nolikums, kurš lielākai daļai zemnieku apcērt viņu izdzīvo-šanas eksistences saknes. Tā-pēc nav brīnums, ka **Preiļu rajona vienā vien Rušonas pagastā 18 zemnieki ir iz-**

“Preiļu rajona vienā vien Rušonas pagastā 18 zemnieki ir izdarījuši paš-nāvību, nevarēdami lauksaimniecībā savilkt galus kopā, bet visā Latvijā – daudzi simti!”

darījuši pašnāvību, nevarē-dami lauksaimniecībā savilkt galus kopā, bet visā Latvijā – daudzi simti!

Jājautā, kāpēc mans bulli-tis ar 400kg svaru ir sliktāks par tā bullīti, kuram ganā-m-pulkā ir 20 galvas? Vienīgā at-šķirība, ka man, lai izaudzē-tu, savam bullitim ir jāmaksā kaimiņiem par pļaušanu un par citiem darbiem, un tāpēc mana bulliša pašizmaksa ir vismaz par 2 – 3% lielāka ne-kā tam, kuram ganāmpulkā ir 20 ragulopu galvas, jo tiem pašiem ir visa lopbarības sa-gatavošanas tehnika.

Visas lietās lauksaimniecī-bā notiek atsaukšanās uz Kār-ļa Ulmaņa laikiem. Tad nu šeit ir pilnīgi vietā atzīmēt, ka Kārlis Ulmanis zināja, kur slēpjas tautas neiznikšanas saknes, jo viņš ikkatram zem-niekam par pirmo valstij no-doto bekonu maksāja vairāk, par otru – mazāk, par trešo un par pārējiem – vēl mazāk, tad kaut 100 gabali – par visiem vie-nādi zemāku cenu. Tāpēc arī pie mums, lai pilnīgi neiznīktu lat-vieši Latvijā, piemēram, ja zemnieks nodod 3 bullišus virs 400kg jāpiemaksā subsi-dijas vairāk par trim, tad par pārējiem vajadzētu nemaksāt subsidiјas, tas būtu taisnīgi, jo jādzīvo ir visiem un visiem ir jāattīstās, un visiem ir jā-maksā nodokļi valstij.

Bet pie mums valda likums pretēji visai pasaules praksei un Eiropas Savienībai – vai tas nav sātānisms – kuram ir daudz, tam tiek piemaksāts vēl; kuram ir mazāk, tam tiek atņemts tas pats mazumiņš? Kā šeit cilvēks lai nekrīt pesi-

mismā un netaisa pašnāvību?

Līdzīga situācija ir arī grau-du audzētājiem. Šogad par 1ha tiek maksāts Ls16,50, ja sēkla ir sertificēta, ja ne – tad tikai Ls 8. Atkal – lai es, na-bags, no savas nabadzības ar saviem līdzekļiem uzpumpē-ju bagātniekus. Kāda kuram varētu būt da-ļa, ar kādu sēklu apsē-ju savu lauku, subsidi-jām būtu jābūt vienā-dām, ja mana neserti-ficētā sēkla ir ekoloģis-ki tīra? Piemēram,

pagājušajā gadā ar nesertificē-tu sēklu apsēta platība man bi-ja 1ha, no kura es ievācu 8 ton-nas graudu. Diez vai, ja šo lau-ku būtu apsējis ar sertificētu sēklu, es būtu ievācis lielāku ražu, pat iespējams – mazāku.

Viens otrs varbūt iebildis, kur lai ņem līdzekļus lauk-saimniecības subsidēšanai? Tad atbilde ir rodama gluži vienkārša – gadu no gada Lat-vijā tiek izlietoti milzu lī-dzekļi cukurbiešu audzēšanas subsidēšanai. Vai šeit nav drausmīgs absurds – Latvijā ar cukurbiešu audzēšanu no-darbojas labi ja 0,05% zem-nieku, bet netiek lobētas viņu intereses bez milzu subsi-dijām, kas tiek ieguldītas šajā nozarē, gala iznākumā – vēl katrs Latvijas iedzīvotājs par šo cukuru maksā vismaz 2 reizes dārgāku cenu – par cukuru, kurš ir ļoti nekvalitatīvs, pie-sātināts ar minerālmēs-lu nitrātiem un ķimikālijām, jo šie cukurbiešu lauki pamatā tiek izaudzēti tikai ar nesamērīgi lielām N, P un K minerālmēs-lu devām, nezāles un kaitēkļi tiek apkaroti ar ķimikālijām. Par organisko mēslojumu vis-pār nav ko runāt. Ja vidējam šādam cukurbiešu audzētājam (baronam) ir 100ha platība, lai šajā platībā iestrādātu mini-mālu organiskā mēslojuma daudzumu, kas ir ekoloģiski tīrs mēslojums, viņam vēl pa-pildus bez cukurbietēm būtu jāapkopj vismaz 1000 slauca-mo govju ferma. Tas nozīmē, ka viņu lauki nesaņem ne vienu gramu organikas, bet tiek izaudzēti vienīgi ar ķimikāli-jām. Un gala iznākumā par šā-du produkciju mēs vēl maksā-

jam dubultcenu. Vai šeit nav galīgi bezkaunīgs, **sātānisks** absurds?

Vēl viņi, 0,05 procenti, tai-sās streikot. Vai nebūtu laiks mums pārējiem, 99,95 procen-tiem, vienreiz šādam cukuram pateikt – nē, un izvirzīt pret-streiku? Un rezultātā atbrīvo-tos milzu nelietderīgi izlieto-ti līdzekļi pārējo zemnieku, kuri ir vairākums (vismaz 98 procenti), ražotās produkcijas subsidēšanai atbilstoši Eiropas Savienībā pastāvošām nor-mām.

Vēl nobeigumā gribētu ne-daudz vārds pakavēties pie šīs lielās netaisnības subsidiju jautājumā. Kur skatās mūsu jaunievēlētie deputāti, ja ne-redz šādas bezjēdzības? Es ne-brīnos, ka to neredz ne Jaunā laika partija, ne Tautas parti-ja, ne citas partijas, kuru vadi-ba savā laikā tika iesaistīta Latvijas valsts izlaupīšanā, vēl lielākos apmēros, kā to izdari-ja **Staļins un Hitlers**, abus kopā ņemot.

Bet šo netaisnību vajadzē-tu pamanīt Kristīgās partijas deputātiem, par kuriem arī latgalieši tika daudz balsoju-ši un cerējuši, un šī partija it kā iestājās par taisnīgumu un kristīgu valsti, bet izrādās – **veltī**. Manī rodas zināmas ba-zas, ka aiz šīs partijas nosau-kuma slēpjas **amerikāņu masonisms**. Jo pie mums jau kādreiz no Amerikas ieradās viens tāds **Rītenis**, kurš iestrādāja tādus pensiju liku-mus, kā rezultātā Rīgā un ci-tās lielajās pilsētās par nieci-gu darbu nepilsoņi, mafiozie darboņi saņem pensijas sim-tos, pat tūkstošos latu, bet lau-kos latviešu laudis par vergu darbu labākā gadījumā – ti-kai Ls 35-45.

Ja es zinātu, ka arī pēc ie-stāšanās Eiropas Savienībā 0,05% zemnieku un viņu ie-liktie zemkopības ministri diktēs savus noteikumus, kā tas darās līdz šim, tad par Ei-ropas Savienību nebalsotu **nekad**.

Ar cieņu,
Jāzeps PASTARS
Rudzātu pagasta zemnieks

LASĪTĀJA VĒSTULE

PAR VVC DĪVAINĪBĀM

Izlasīju jūsu rakstu “Tieslietu ministrija pāršauj pār stripu”. Tajā minētie fakti manī radīja sašutumu. Kā var uzskatīt par “intereseu konfliktu”, tautas valodā runājot, kukuļošanu, likumīgi reģistrētas sabiedriskās organizācijas apbalvojumu? LNF taču negāja ar aploksnīti pie valsts ierēdņa, lai izdabūtu nodokļu atlaidi kādam apšaubāmam humānās palīdzības sūtījumam, negāja uz VVC, lai nopirktu augstākās pakāpes valodas zināšanu apliecību okupantam, kas pat sasveicināties latviski neprot.

Diemžēl arī man ir nācies saskarties ar Valsts policijas un Tieslietu ministrijas visai īpatnējo izpratni par likumiem un tiesībām.

Okupantu dibinātā Sociāldemokrātiskā labklājības partija (tajā ir atradusies vietā arī dažam labam kangaram un tālavas taurētājam) 8.Saeimas priekšvēlēšanu skurbulī atļāvās ne tikai apķēzīt ar saviem plakātiem visas Rīgas miskastes un stabus, bet pat atvest pie latviešu tautas svētvietas – Brīvības pieminekļa savu finiera bruņumašīnu un no tās attēlot tautas apšaušanu. Nebalsosiet par mums, neatgriezīsities NVS, būs jums kā 1940.gadā!

Uz turieni izsauktā pašvaldības policija konstatēja tikai “transporta līdzekļa novietošanu neatļautā vietā”, bet Valsts poli-cija Kārļa Streipa garā centās pierādīt, ka manis redzētais ir tikai psihiskas slimības, narkotiku vai alkohola pārmērīgas lietošanas sekas. Nekādi sabiedriskās kārtības pārkāpumi pie Brīvības pieminekļa nav konstatēti...

Bet aplīmētās miskastes un stabi vēl joprojām “iepriecina” rīdziniekus. Pirms pāris mēnešiem, kad man šīs partijas nekau-nība bija galīgi apnikusi, nosūtīju iesniegumu Rīgas pašvaldības policijai, no kurienes saņēmu atbildi, ka partijas priekšsēdē-tāju Žuravļovu nav iespējams saukt pie administratīvās atbildības par Rīgas Domes reklāmas izvietošanas noteikumu pārkāp-šanu, jo viņš nav atrodams, ignorē uzaicinājumus ierasties policijā, neatbild uz policijas telefona zvaniem.

Saņemto atbildi pārsūtīju Tieslietu ministrijai kopā ar lūgumu izskatīt partijas darbības atbilstību likumam. Nebūs grūti uzminēt, ko atbildēja Tieslietu ministrija. Žuravļova izdarītais pārkāpums esot nenozīmīgs. Tā, lūk! Izrādās, ka ir partijas, kuras bez jebkādam juridiskām sekām var atļauties ignorēt Rīgas Domes noteikumus, rīkot neregistrētus mitiņus un piketus, bet ir sabiedriskās organizācijas, kuras 16.martā un citās latviešu tautas brīvības cīņu piemiņas dienās pat uz ielas parādīties nevar. Nacionālām partijām Tieslietu ministrija draud ar likvidešanu, ja laikā nav deklarēti ienākumi, kuri ir mazāki par deklarācijām nepieciešamo veidlapu cenu.

Ar cieņu,
Andrejs KRŪMIŅŠ

P.S.
Jums un Jūsu vadītājai avīzei novēlu tikpat aktīvi cīnīties par deokupāciju un dekolonizāciju un neaizmirst trešo *D* – deboljševizāciju. Bez tā nebūs pirmo divu.